Serie nouă
Aprilie 2011
Anul
4
(CXVIII)
36 pagini
9 lei

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Premiile "A.M."
Românii în lume
Pianul călător
Zamfir - 70
Daniela Răduică
Titel, premiu în Cer...

În imagine:
Laureații Premiilor "A.M."
Foto: Gabi Boholț

Logodnă

Liviu DĂNCEANU

Muzica savantă a ultimelor decenii s-a îndatorat copios simbolizării tot mai subiective, private, împărtăşită exclusiv melomanilor în stare să se identifice pe calea congenialităţii, nu atât cu situaţia interioară, senzitivă, cât, mai ales, cu nivelul exterior, intelectiv al muzicianului. Compozitorul profită de cele mai multe ori de un mod de a simţi şi a gândi a cărui universalitate o recunoaşte, întocmai, ca fiind perimabilă şi ireconstituibilă. Mai rar el încearcă să instituie un mod de a intui şi trăi pe baza forţei de comunicare, funciară, emergentă a muzicii. O forţă care şi-a modulat fundamental vectorii odată cu stocarea artei sunetelor pe varii suporturi ce „au schimbat, după cum sesiza Umberto Eco în *Apocaliptici şi integraţi*, condiţiile consumului şi ale producţiei muzicale în aceeaşi măsură în care tiparul schimbase condiţiile lecturii şi ale producţiei literare". Ambalarea şi depozitarea muzicii a constituit, se ştie, un apanaj succesiv al electroacusticii şi electronicii, pentru ca în ultimul timp să reprezinte o afacere internă şi exclusivă a informaticii.

Dincolo de consecinţele din câmpul esteticii, proliferarea muzicii reproduse declanşează numeroase discuţii în ordinea eticii, graţie propagării unui repertoriu universal în sens comercial, „ce încurajează, după cum constată acelaşi Umberto Eco, o anumită lene culturală şi o neîncredere faţă de muzica neobişnuită". Mai ales atunci când muzica electronică se logodeşte efemer sau definitiv cu muzica de divertisment. Dincolo de problematica iscată, firesc, de incidenţa unui gen muzical – divertismentul – cu o categorie estetică epifenomenală - muzica electronică, precum şi mai presus de soluţiile tehnice pe care simbioza lor le stimulează, se impun o sumă de funcţii posibile pe care muzica, în ipostaza ei sincretică, de artă de contact (ori de fenomen frecvent cum este contactul dintre arte) le etalează şi le escaladează, şi pe marginea cărora un studiu în domeniu ar trebui să gloseze fie şi sumar: 1. funcţia de agrement (arta ca joc sau moment de răgaz); 2. funcţia tehnică (arta ca abilitare a confortului şi consumismului cotidian); 3. funcţia de idealizare (arta ca posibilitate de substituire a realităţii cu imaginarul); 4. funcţia de neutralizare (arta ca expresie a dezidentificării lumii contemporane); 5. funcţia de manipulare (arta ca forţă de pliere şi repliere a conştiinţei individuale şi colective).

Producerea pe cale electronică a muzicii de divertisment favorizează exercitarea pe scară largă a tuturor acestor funcţii, în timp ce plasarea divertismentului în avanposturile muzicii electronice nu face altceva decât să exacerbeze perisabilitatea unor cuceriri tehnologice şi cavalcada investiţiilor întru elaborarea de noi şi noi softuri sau programe audio/video.

Ce câştigă muzica electronică de la cea de divertisment şi ce avantaje pot dobândi genurile divertismentului sonor din conjuncţia lor cu muzica electronică ? Un răspuns plauzibil se cade a ţine cont de cel puţin trei aspecte ale coabitării dintre o sursă propriu-zis muzicală şi un gen ce se doreşte a căpăta caracter de imanenţă: 1) dezamorsarea tensiunilor virtuale lesne instaurabile între „sound"ul de natură electronică, deosebit de complex, inextricabil sub unele aspecte, şi modalitatea de expresie simplă, frustă proprie muzicii de divertisment; 2) potenţarea reciprocă a celor două domenii prin introducerea în ecuaţie a unor „catalizatori" de tipul instrumentelor tradiţionale, care fiabilizează constructul componistic şi conciliază animozităţile latente; 3) imprimarea unei conduite creatoare axate pe o serie de exigenţe aplicate cu acribie şi consecvenţă: a) utilizarea unei semiografii muzicale aflate în concordanţă cu gradul de gramaticalitate a textului sonor; b) dispunerea unei strategii generale capabile să disponibilizeze calitativ şi cantitativ un număr suficient de paradigme în momentele semnificative de articulare a formei componistice, fără a se aduce atingere puterii de decizie la nivelul ansamblului; c) conducerea discursului sonor din plan secund prin restricţii mascate, asigurându-se astfel un grad scăzut de emergenţă a elementelor vulnerabile şi unul crescut al celor cu un coeficient maxim de siguranţă. Astfel logodna dintre divertisment şi electronică are toate şansele să se concretizeze într-o căsnicie trainică.

DIN SUMAR

Interviu cu Roxana şi Valentin Gheorghiu 3
Bogdan Dulu 4
Alexandru Badea 5
Remember Liviu Dandara 6
Adio, Liana Alexandra 7
Pe scene 8
George Manoliu - 100 9
Pianul călător 10
SIMN 2011 12
Festivalul *Chei* la UNMB 14
Premiile "A. M." 16-19
Punctul pe j... azz 20
Titel, premiu în Cer... 21
Bonsoir, Răduică! 24
Gabi Boholţ - prietenul artiştilor 26
Femina 28-29
Ştiri 30-31
Discuri 34-35

Muzică și metodologie științifică

În perioada 1-2 aprilie 2011 s-a desfăşurat la Timişoara Conferința Regională *Strategii manageriale în instituțiile de cultură*. Acest eveniment face parte dintr-o serie de manifestări incluse în cadrul proiectului *Observatorul Profesiilor Muzicale din România*, fiind a doua conferință regională, la care au participat cadre didactice, oameni de cultură, specialişti IT, OPC şi studenți din Timişoara, Bucureşti, Cluj, Braşov şi Târgovişte.

Prima sesiune (vineri, 1 aprilie) a început cu o prezentare a proiectului şi a stadiului de implementare realizată de Conf. univ. dr. Dana Sorina Chifu (pentru mai multe detalii, se poate accesa adresa de mail). Prezentarea publică a raportului anchetei, *Analiza Sistemelor de Formare Profesională Continuă în Muzică*, a fost realizată şi susținută de către Prof. univ. dr. Nelida Nedelcuț, de la Academia de Muzică *Gheorghe Dima* din Cluj Napoca.

Aceasta presupune un studiu complex în ceea ce priveşte organizațiile care pot asigura diferite programe de formare continuă (RNCSIS, CEC, CNFPA, IREA) şi modul în care aceasta funcționează, utilitatea lor, domeniile de interes în ceea ce priveşte încadrarea în piața muncii, finalitatea urmării unor astfel de cursuri.

Ancheta, care are la bază statistici realizate în rândul tinerilor absolvenți, a angajatorilor, precum şi a angajaților din domeniul muzical, ridică semne de întrebare în ceea ce priveşte sistemul de învățământ românesc, a ceea ce poate oferi acesta în vederea integrării absolvenților în piața muncii. A urmat o serie de dezbateri pe tema sistemului de învățământ muzical românesc. Acestea au culminat cu o prezentare a strategiilor şi demersurilor în ceea ce priveşte integrarea absolvenților de studii superioare în sistemul național de educație, ai căror coordonatori au fost Prof. Marin Popescu, inspector general ISJ Timiş şi Prof. Elena Viorica Mihăieş, inspector de specialitate ISJ Timiş.

A doua sesiune, susținută sâmbătă, 2 aprilie, a debutat cu o dezbatere publică, *Managementul activităților culturale*, al cărei moderator a fost Sabin Mircea Rus, Preşedintele Societății Culturale *Filarmonia* din Cluj Napoca. A participat şi Directorul Filarmonicii *Banatul Timişoara*, care a oferit o serie de informații importante despre managementul acestei instituții culturale.

Printre principalele subiecte dezbătute se numără: modul de atragere a fondurilor, criteriile de selectare a personalului, proiectele culturale inițiate, repertoriul interpretat, menținerea relațiilor cu angajații, colaboratorii şi cu partenerii.

Ultimul moment al conferinței, *Strategii manageriale în editarea de reviste*, a fost susținut de către Drd. Victor Velter, expert în Politica științei şi scientometriei UEFISCDI, din Bucureşti. Studiul a ilustrat utilitatea IT-ului în ceea ce priveşte latura științifică a muzicii, prezentând posibilitățile de promovare a textului științific, a analizei acestuia (inclusiv de urmărire a posibilității de plagiere), a economisirii de bani, timp şi spațiu, a accesibilității informației de calitate.

Domnul Velter a vorbit apoi despre eficacitatea programului *Troopes*, cu ajutorul căruia se pot realiza analize semantice pe text, găsirea cuvintelor-cheie din interiorul conținutului, rezumatul unor lucrări etc. Înspre finalul susținerii, referentul a prezentat Platforma de reviste on-line *Scipio*, o formă de promovare a revistelor ştiințifice şi, totodată, o metodă funcțională pentru muzicologia românească şi internațională.

Ioana TĂTĂRAN

Aplauze pentru „CAMERATA REGALĂ” în Albania

Doina MOGA

Între 15 şi 21 martie „Camerata Regală”, singura formație muzicală străină invitată să participe la „Zilele Francofoniei Albaneze”, a susținut două concerte extraordinare la teatrele „Andon Zaco Cajupi” din Korce şi cel Național de Operă şi Balet din Tirana. Această formație, constituită în 2009 sub Înaltul Patronaj al Alteței Sale Regale, Principele Radu al României, care de regulă apare în public fără dirijor, profilându-se ca un ansamblu de coarde cu performanțe excepționale, pe care personal le-am semnalat în presă de mai multe ori, de data asta a fost condusă, bănuiesc mai mult din politețe de şeful de orchestră albanez Jean Nițico, titularul baghetei Operei din Tirana. Iar concertele desfăşurate în fața unui pretențios şi numeros public, ca şi în prezența unor notabilități din partea Corpului Diplomatic Român acreditat în Albania, cât şi a Casei Regale, au fost aclamate îndelung, succesul fiind cu atât mai important cu cât repertoriul a cuprins predominant lucrări româneşti, plus două creații albaneze. Impactul în public al „Preludiului la Unison” din Suita I pentru orchestră de coarde de George Enescu, al celor „Trei piese pentru orchestră de coarde” de Constantin Silvestri şi al „Dansurilor româneşti” de Paul Constantinescu a deschis o poartă luminoasă de spirit şi noblețe asupra artei noastre naționale, ceea ce din principiu nu e puțin lucru. Interesante şi atractive au fost în posturi solistice Alexandru Anastasiu din Orchestra noastră Națională Radio la vibrafon, Simina Croitoru-vioară, studentă la Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti şi Irina Nanuşi-vioară, care au cântat piese ale compozitorilor francezi Emmanuel Sejourne şi Guillaume Lekeu, iar lucrările compozitorilor Thoma Gaqi şi Ajet Cekici, interpretate de orchestră, au trezit admirație şi au atins corzi de fină sensibilitate. De altfel, de fiecare dată când apare „Camerata Regală” în public într-un loc sau altul, aduce în suflete şi în minți acea frumusețe a muzicii, de a fi spontană. Ca şi cum s-ar crea instantaneu şi ar străluci fără un suport detectabil. Gândind istoric, în Europa, dar şi la noi, marile case aristocratice şi boiereşti, nemaivorbind de cele princiare şi regale, au avut formații muzicale proprii, mai ales în timpul dinaintea apariției tehnicii moderne de înregistrare şi de transmisie prin radio şi TV. Se înțelege astfel de ce orchestra de tineret „Camerata Regală” este o „expresie” de mare tradiție (deşi nouă în peisaj) care nu se poate reîntâlni în nici o altă formă. Mă refer aici la filarmonici, operă, etc. Am remarcat acest lucru pentru că acest „ceva” special, această expresie, se defineşte prin noblețe, generozitate şi acea vibrație, acel freamăt care ne poartă în istorie, în prezent şi în viitor. Lumea francofonă e formată din populații diverse care au adoptat limba franceză, dar şi din națiuni, cum este şi cea română care s-a şcolit în timp la luminile marelui Paris, dar nu e mai puțin adevărat că noi ne-am mai educat şi la cea engleză şi germană, ceea ce nu e deloc rău. Rămâne pentru noi ca o splendidă rezonanță în timp, că, dacă ne referim numai la creația muzicienilor români, sunt zeci de compozitori şi interpreți în frunte cu George Enescu, personalități care au scris pur şi simplu muzică franceză şi interpreți care au purtat tradiția şcolii pariziene. În acest context, participarea „Cameratei Regale” la „Zilele francofoniei albaneze”, a arătat o dată în plus că această „casă” a francofoniei este şi a noastră, onorând astfel emblema Casei Regale Române.

Roxana şi Valentin Gheorghiu, de 25 de ani la 2 piane

Norela Liviana Costea: În data de 11 martie a.c. a avut loc concertul simfonic al Orchestrei Naționale Radio, în cadrul căruia ați interpretat, alături de soțul dumneavoastră, pianistul Valentin Gheorghiu, concertul de Poulenc. Nu este prima dată când cântați în această formulă. De cât timp mergeți pe acest drum împreună?

Roxana Gheorghiu: De 25 de ani cântăm împreună, atât în concerte cu orchestra, cât şi în repertoriul cameral.

Cum se construieşte un parteneriat artistic atunci când el este pre-existent în familie?

Se comunică mult mai uşor. Lucrurile sunt fireşti, decurg de la sine, fiind deja construită o legătură durabilă, care favorizează o colaborare foarte fructuoasă, zic eu.

Sesizați vreo diferență de abordare a relațiilor artistice atunci când duo-ul se transformă în trio, alături de fiica dumneavoastră?

Nu, nu am avut probleme. Am lucrat, bineînțeles, fiecare, apoi împreună, ne-am pus de acord. Valentina [fiica noastră, n.a.] este foarte receptivă, şi pot spune că este un copil talentat, cu care poți lucra.

Ați fost puşi vreodată în situația să vă impuneți în vreun fel în fața ei?

Niciodată. Până în clasa a X-a ea era elevă la Şcoala Centrală şi era înscrisă şi la Liceul „George Enescu". I-am sugerat că n-ar fi rău să se retragă de la muzică, pentru că n-o să facă față; programul era deja mai complex, şi nu avea timp de studiat. De fapt, am subliniat că programul este mult mai dificil, mai ales că ea era la liceu bilingv, cu 7-8 ore pe zi. I-am dat timp de gândire 3 zile, şi după 24 de ore ne-a sunat să ne spună că alege Liceul „Enescu". Ea vroia să facă muzică, dar îi plăceau şi limbile străine, filosofia... Practic ea şi-a ales drumul, nu am condiționat-o în niciun fel.

Este cântul la două piane similar duo-ului de tip vioară-pian, de exemplu, sau similar cu muzica de cameră?

Îl asemăn cu muzica de cameră. De fapt, eu nu consider relația vioară-pian una în care pianul are rol de acompaniament. Sunt şi asemenea piese, dar în sonate, trio-uri, cvartete, cvintete, vorbim despre muzică de cameră, există o colaborare. Vioara este mai grea, cred, la început, dar pianul, este o ladă... cu clape, pe care trebuie s-o faci să sune ca o orchestră. De asta este mai dificil cântul la două piane.

Diferă cântatul la 4 mâini de cel la două piane?

E mai greu la două piane pentru că nu ai două piane la fel. Chiar şi la Sala Radio (cel mai bine dotată cu instrumente) există un Steinway, un Yamaha (eu pe acesta l-am ales), şi un Bösendorfer, care deocamdată pare prea nou, şi nu se îmbinau sonoritățile. Trebuie să găseşti piane cu aceleaşi sonorități, ceea ce este foarte greu. Ca să cânt cu Valentin trebuie să avem acelaşi timbru, pentru că se preiau temele. Există o permanentă colaborare, de aceea pianele trebuie să sune la fel. Pe public nu îl interesează decât rezultatul final. Pe când în cântatul la 4 mâini este un singur instrument pe care trebuie să te adaptezi, se comunică şi mult mai uşor, nu mai e nevoie tot timpul să numeri, să aştepți să-ți dea intrarea.

V-a fost greu la început?

Da, la început era greu, pentru că exigențele lui Valentin sunt foarte mari. Cu el însuşi mai întâi, şi apoi cu mine. El tinde spre perfecțiune, ca toți artiştii, de altfel. Este greu nu atât la sincronizare, cât la calitatea sunetului, construcție, frazare.

Depinde de interpret să îmbunătățească sunetul unui pian?

Sigur că da. Şi asta datorită tehnicii de tuşeu, care e vitală. Este aceeaşi situație ca la o vioară. În asta stă deosebirea dintre doi interpreți. Mergând la concursuri, şi chiar şi la concerte, avem impresia că pianul unic e de fiecare dată un alt instrument.

Considerați că aveți o responsabilitate mai mică sau mai mare, atunci când cântați cu încă cineva?

Am aceeaşi responsabilitate. Indiferent unde cânt, în provincie, la Bucureşti, în străinătate, indiferent cât de mult cânt. Am o responsabilitate față de public, şi față de mine. Melomanii sunt aceiaşi peste tot.

Ce repertorii ați abordat alături de soțul dvs? preferați partiturile destinate celor 2 piane, sau căutați şi transcripții?

Cântăm mai puțin transcripții. Cântăm ce este scris pentru 2 piane sau 4 mâini. O situație specială a fost pentru *Rapsodia în La major* de George Enescu, scrisă pentru un pian, dar aproape imposibil de cântat, şi în acelaşi timp destul de săracă, plată în formula la 2 piane sau 4 mâini. Soțul meu, care e şi compozitor, a introdus diverse instrumente, îmbogățind-o, şi o cântăm în acest aranjament.

Soțul dvs este şi compozitor, membru al UCMR. A scris vreo piesă pentru 2 piane?

Din păcate încă nu, dar asta din lipsă de timp. Niciodată nu e târziu. Dorim însă să abordăm lucrări scrise de Dan Dediu, care sunt foarte dificile şi valoroase.

Ce lucrări ați inclus în repertoriul dvs?

Din păcate repertoriul pentru 2 piane e cam restrâns, dar abordăm piese din toate perioadele muzicale: Bach, Vivaldi, Mozart, Poulenc. Dorim să lucrăm Lutoslavski în viitor.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat şi vă urez succes pe mai departe.

Norela Liviana COSTEA

Bogdan Dulu – o carieră în ascensiune

La vârsta de 26 de ani pianistul Bogdan Dulu se poate lăuda că a cucerit atât publicul român, cât şi pe cel american şi, mai nou, şi pe cel canadian.

Absolvent al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti, a plecat în America pentru a-şi completa studiile, urmând masteratul la Mannes College of Music din New York. Bogdan Dulu a participat la numeroase competiţii internaţionale de prestigiu de pe teritorul american, obţinând succese notabile.

De curând şi-a stabilit domiciliul în Vancouver, unde urmează studiile de doctorat la University of British Columbia School of Music. Cea mai recentă realizare este câştigarea Marelui Premiu la *2011 UBC Concerto Competition,* obţinând în acelaşi timp şi oportunitatea de a debuta pe scena canadiană, alături de UBC Symphony Orchestra, pe data de 4 martie, în splendida sală de la Chan Centre for the Performing Arts din Vancouver. Pentru acest eveniment reprezentantul local al constructorului de piane Fazzioli, domnul Manuel Bernaschek, impresionat de performanţele pianistului român, i-a oferit un pian excepţional, sub formă de împrumut. Instrumentul este lucrat manual, are un sunet minunat şi o mecanică deosebită, fiind estimat la o valoare de 180.000 $.

Câştigarea Premiului UBC l-a motivat să se înscrie şi la un alt concurs internaţional, Pacific Piano Competition, ce va avea loc la Gateway Theatre, unde va concura alături de mulţi tineri talentaţi, veniţi din Beijing, Moscova, Tokyo, Toronto, New York, etc.

Între studiile doctorale, concerte şi competiţii, Bogdan Dulu se ocupă şi cu promovarea muzicii româneşti. La începutul lunii martie a avut loc un recital intitulat ***Enescu & Lipatti – Godfather & Godson,*** desfăşurat la Roy Barnett Recital Hall, iar programul a inclus creaţii de George Enescu şi Dinu Lipatti. Pe afiş s-a regăsit şi ciclul celor "Cinci Lieduri pe versuri de Paul Verlaine" compuse de Lipatti, în premieră nord-americană, după cum ne-a transmis pianistul.

Cu acest eveniment Bogdan Dulu şi-a început seria recitalurilor din proiectul de doctorat, care se doreşte a fi o continuare a altui proiect recent, organizat de Radio România Muzical – Zilele Lipatti.

Diana MURĂŞAN

Simpozionul Internaţional „George Enescu"

La sfârşitul lunii martie s-au încheiat înscrierile pentru Simpozionul Internaţional „George Enescu", organizat de Biroul secţiei de Muzicologie din cadrul Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România. În ediţia de anul acesta a simpozionului coordonat de prof. univ. dr. Mihai Cosma, se anunţă participarea unui număr record de specialişti: 58! Participanţii sunt proveniţi din importante centre muzicale naţionale şi internaţionale: un procent de 33% îl reprezintă oaspeţii din străinătate (Germania, Austria, Franţa, Anglia, Belgia, Grecia, S.U.A), din care o parte sunt originari din România. Cei mai mulţi dintre muzicologii români sunt bucureşteni (27%), dar sunt prezenţi şi reprezentanţi ai altor centre din ţară – Timişoara, Cluj, Braşov, Lugoj, Suceava, Ploieşti – în proporţie de 12%. Poate că în afara numărului impresionant de lucrări, o noutate a acestei ediţii va fi şi participarea sporită a tinerilor (16), care, prin studiile propuse, vor aduce un suflu nou cercetării muzicologice contemporane.

Din temele abordate, în prim plan reiese preferinţa specialiştilor pentru opera *Oedip,* ce va fi analizată din numeroase puncte de vedere (10 comunicări!). Sunt promise

analize paralele între creaţii ale lui G. Enescu şi creaţia altor compozitori, de la Bach la Liszt, Bartok şi Szymanowsky. Nu lipsesc analizele unor lucrări importante (Suita *Impresii din copilărie*, *Poemul simfonic "Isis" Uvertura de concert* etc.) sau lucrări de istoriografie ce promit aspecte interesante şi mai puţin cunoscute publicului larg.

Aşteptăm cu nerăbdare derularea ediţiei de anul acesta a Simpozionului, ce se va desfăşura la Palatul Cantacuzino în perioada 8-11 septembrie 2011, în cadrul celei de-a XXI ediţii a Festivalului Internaţional "George Enescu", organizată la 130 de ani de la naşterea compozitorului.

L. CIOBANU

ANUNŢ

Editura Muzicală are de câteva luni un nou *site*: **www.edituramuzicala.ro**.

Accesându-l, puteţi găsi uşor (folosind **Cauta in site** pe pagina **acasa**) produsele editoriale care vă interesează introducând numele autorilor sau tipul (**carte** şi **partituri**) şi genul lucrării (**muzicologie/ muzică de cameră** etc.); puteţi afla dacă titlurile respective sunt disponibile, de asemenea preţul de vânzare şi modalităţile de achiziţionare deschizând **editura** şi **comenzi**. Pagina **noutati** afişează două categorii de lucrări: a) **Cântece simple pentru copii** din Biblioteca UCMR - şi b) **Cele mai recente partituri de muzică contemporană** apărute la **Editura Muzicală**, titlurile fiind însoţite (*click* pe ele) de copertă, sumar şi/sau pagina de debut a lucrării. Aşteptăm să vizitaţi *site*-ul nostru pentru comenzi, dar şi pentru a ne comunica impresii şi propuneri cărora le vom răspunde pe **forum**.

Alexandru Badea, pe urmele lui Pavarotti

Aflat în ultimele luni în plină lumină, tenorul român Alexandru Badea, stabilit în Austria, înregistrează succese notabile pe scenele din țara lui Mozart, din Germania, din Bulgaria, din Statele Unite, Franța etc.

Recent ne-a parvenit la redacție un splendid grupaj de fotografii de la premiera cu *Rigoletto* de la opera din Chemnitz, avându-l în prim-plan pe solistul român. A fost o premieră mult aplaudată, în regia lui Michael Heinicke, dirijor Reinhard Petersen, orchestra fiind cea a Filarmonicii din Chemnitz.

Partenerii cântărețului român (comparat cu însuşi Pavarotti de un ziarist) au fost Heiko Trinsiger - Rigoletto şi Guibee Yang - Gilda.

Cităm mai jos câteva fraze din cronica apărută în ziarul "Freie Presse" din 7.03.2011.

"Ducele – un seducător modern, îmbrăcat în piele roşie, tânăr, şarmant.

Românul Alexandru Badea – o întruchipare de vis a ducelui în spectacolul de la Chemnitz. Îi reuşeşte nu numai personajul pierde-vară, superficial. Pentru scurt timp străbate şi un sentiment de dragoste profundă cu Gilda. Aici dragostea adevărată se întâlneşte cu un caracter urât. Verdi i-a scris ducelui cele mai frumoase, senzuale arii – pe care Alexandru Badea le reuşeşte măiastru sub adularea publicului. Aria Questo ... Îl arată deschis tuturor femeilor frumoase, iar pe parcurs, până la aria *La dona e mobile*, lasă o impresie periculos de bună.

Cui i-a lipsit Rigoletto la Chemnitz, este răsplătit acum pe deplin".

M.C.

Liviu Dandara

Nicolae BRÂNDUŞ

Am spus-o în repetate rânduri, mai în glumă, mai în serios, că unul dintre cele mai mari riscuri pentru un compozitor român contemporan este să treacă în cealaltă lume: nimeni nu-l mai ştie, şi mai ales viaţa muzicală curentă. Cât trăieşte fiecare, mai de voie, mai de nevoie, mai apare pe ici pe colo pe vreun afiş de concert sau de spectacol, mai de autor, mai în compania altora, mai prin programele de radio. În rest, ce să mai vorbim…

Este şi cazul compozitorului Liviu Dandara, un caz destul de atipic în generaţia sa, a celor născuţi cam după 1930 şi de la a cărui dispariţie s-au scurs două decenii. Recent a fost organizat un concert medalion la Palatul Cantacuzino la care şi-au adus contribuţia violonistul Marius Lăcraru şi pianista Adriana Bera. A fost evocat de Octavian Nemescu şi de Valentin Petculescu. Compozitoarea Carmen Cârneci a fost amfitrioana întregii manifestări.

Moldovean de origine, venit în Capitală prin anii ’50 dintr-o localitate cu nume ciudat, Miorcani, din Bucovina, Liviu Dandara şi-a făcut studiile muzicale de compoziţie la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” (actualmente Universitatea Naţională de Muzică) din Bucureşti sub îndrumarea profesorului Marţian Negrea. În acea perioadă îşi făceau apariţia în şcoala românească de compoziţie două generaţii bine constituite de tineri, primii în grup compact (Vieru, Olah, Stroe, Niculescu, Marbe, Raţiu, Dan Constantinescu, Ţăranu, Doru Popovici), ceilalţi, urmându-i la vreo câţiva ani diferenţă, fiecare pe cont propriu, care pe care de fapt, unii în ţară, alţii în emigraţie – C. Cezar, Nemescu, subsemnatul, Miereanu, Moldovan, Glodeanu, Vulcu, Meţianu, Wendel, M. Celarianu, Costinescu, Voiculescu, Odăgescu – limitându-mă a-i menţiona doar pe aceştia, cu scuzele de rigoare pentru eventuale omisiuni, în nici un caz necolegiale.

A fost o perioadă de cam 20 de ani de apariţii *unicat* în viaţa noastră muzicală, dublată de o pleiadă de interpreţi de excepţie: solişti, dirijori, ansambluri de muzică contemporană, concerte speciale, puzderie de prime audiţii: o primă fază post-belică de racordare a muzicii româneşti cu gândirea şi practica internaţională. În acest context cursurile de vară de Muzică Nouă de la Darmstadt şi Festivalurile „Toamna varşoviană” au reprezentat atât o sursă inegalabilă de informaţie cât şi de contact al culturii noastre muzicale cu lumea internaţională.

Liviu Dandara nu a făcut parte din nici un grup cu o estetică de avangardă oarecum constituită. Şi-a început producţia de autor cu lucrări de orientări mai degrabă paseiste, un fel de „epigonism” al unei direcţii „folclorizante” (noi îi spuneam altfel) foarte activă, mai ales *organizatoric*, în lumea noastră muzicală de atunci, sub „patronaj” ideologic sovietic (anii ’50 - ’60 ai secolului trecut). Printre colegii săi de care a fost foarte apropiat în prima sa perioadă de studii şi realizări se număra şi Walter Klepper, un bănăţean de asemenea dispărut şi tot din afara „grupului Andricu”, cel mai deschis europenizării acestei perioade. Fiecare s-a dezvoltat pe drumul propriu, independent. Dar Liviu Dandara, spre mijlocul anilor ’60 a reuşit în mod *miraculos* să facă o întoarcere de 180 de grade în opţiunea sa estetică şi să se ralieze fără drept de apel orientărilor celor mai actuale ale perioadei respective, aşa cum se manifestau în creaţia tuturor (şi fiecăruia în parte) celor mai sus citaţi. Radu Stan, pe atunci cel mai competent prezentator şi critic al avangardei muzicale româneşti afirma în presă şi aiurea: „Atenţie la Dandara!” Liviu Dandara era o apariţie ciudată şi tulburătoare în viaţa noastră muzicală, venită parcă din neant şi total imprevizibilă, raportată fiind la personajul în cauză, izolat până atunci cu totul pe altundeva…

Această ruptură şi întoarcere de perspectivă nu s-a produs simplu şi uşor în viaţa lui Liviu Dandara. L-am surprins uneori şi în momente acuzate de criză personală, în deplin contrast cu aparenţele sale din lumea publică şi cu luările de atitudine din presă. Cu modul în care şi la Darmstadt - unde în fiecare ediţie a Cursurilor de Vară participa, invitată de nemţi, o grupă compactă de compozitori români, unii din ţară, alţii din diaspora - Liviu Dandara lupta din răsputeri să lase o *urmă* personală într-un context în care nimeni nu avea nevoie de nimeni şi mai ales de amărâţii din Est. Ne-am dat seama toţi, destul de des, de această realitate, şi mai ales unul ca L. D., care suferea şi de handicapul necunoaşterii limbilor străine şi care mai fuma tot timpul şi cele mai ieftine ţigări Mărăşeşti sau Carpaţi prin toate sălile de la Büchner Schule…

Dar talentul său muzical, „lăutăresc” – tot după expresia lui Radu Stan – l-a propulsat, cu cinste şi cu un respect pe care toţi colegii săi de generaţie i l-au păstrat, în Noua Muzică românească a ultimelor trei decenii ale sec. al XX-lea ca o apariţie de seamă, mai ales prin câteva lucrări antologice din creaţia sa, care în parte au fost prezentate şi în concertul aniversar din 22 martie a.c.

A fost şi rămâne un pionier al muzicii electronice româneşti, iar lucrări precum *Timpul suspendat* (1971) şi *Afectus memoria,* ambele, realizări remarcabile ale muzicii româneşti de gen, *Sonatele pentru vioară şi pian* şi mai ales cea *„pentru un pian singur”* (1980) ne apar şi azi încărcate de talent autentic şi idee, reprezentative pentru avangarda de atunci şi pentru imperisabilitatea de azi şi dintotdeauna. Lucrări care suferă, ca şi multe altele ale dispăruţilor în bloc, de ingratitudinea posterităţii (româneşti, evident)… Să-i zicem, de azi.

Şi-a şlefuit, în viaţă fiind, un *giuvaer* pe care l-a format în tot ceea ce a realizat mai valoros în viaţa sa artistică şi în pedagogia muzicală: este vorba de fiica sa, *Mălina Dandara* (şi ea recent dispărută), despre a cărei activitate solistică şi camerală ar trebui să se vorbească în alt context şi cu alte superlative. Această fată a fost un *summum* în viaţa lui Liviu Dandara, care i-a păstorit şi îndrumat întreaga evoluţie artistică cu o cerbicie şi o migală ieşite din comun.

Dumnezeu să-i odihnească pe amândoi întru cele veşnice: din lume şi de dincolo de lume.

Un gând apăsător la despărțirea de Liana Alexandra

Anul 2011 a debutat cu un lanț de dispariții apăsătoare pentru muzica noastră. Când, în dimineața zilei de 10 ianuarie, un atac de congestie cerebrală, urmat de inevitabilul stop cardio-respirator, a pus capăt zilelor prolificei compozitoare Liana Alexandra Moraru am încercat un şoc cutremurător, greu de descris. La cei 63 de ani, nimic nu anunța tragica despărțire a acestei ființe pline de optimism şi forță de viață din lumea Euterpei. Figura de copil de odinioară, când am cunoscut-o la Conservator, ca tânără asistentă la clasa de compoziție, orchestrație şi forme muzicale, nu se schimbase aproape de loc. Mi-a revenit în minte finalul feeriei *Crăiasa Zăpezii*, în care compozitoarea/ libretistă îmbia prin glasul corului de prichindei „să rămânem mereu copii", fiindcă altfel „nu vom vedea niciodată împărăția visului". Şi Liana şi-a păstrat, până în ultima clipă acel cuceritor zâmbet juvenil care i-a păstrat farmecul feminin înnăscut, fără a-i răpi nimic din gingăşia adolescentină.

Liana Alexandra nu a făcut şcoala de muzică, ci Liceul de cultură generală „Gh. Lazăr" din Bucureşti, după care a intrat la Conservatorul „Ciprian Porumbescu", în clasa de compoziție a profesorului Tudor Ciortea şi Tiberiu Olah. A trecut repede peste handicapul de a nu fi parcurs un liceu de specializate, dovenind o prolificitate timpurie benefică pentru viitoarea sa carieră artistică. A pornit la drum, cu „toate pânzele sus", scriind de pe băncile şcolii, lucrări vocale şi instrumentale ample, camerale şi simfonice. A cunoscut de timpuriu, cu ciclurile de piese *Incantații* şi *Consonanțe*, primele succese internaționale, care au încurajat-o să abordeze toate formele muzicale. Contactele cu tradiționalele *Ferienkurse* avangardiste de la Darmstadt, i-au deschis orizonturi promițătoare în paginile sale camerale, dar mai ales în cele opt simfonii. La 40 de ani dispunea de o salbă de premii naționale şi internaționale care au făcut din compozitoarea Liana Alexandra o vedetă universală, fiind invitată să participe la numeroase simpozioane de muzicologie în Olanda, Belgia, Germania, Israel, SUA etc. După 1980, atrasă şi de muzica de scenă, a scris operele de cameră şi baletele (*Mica sirenă*, *În labirint*, *Chant d'amour de la Dame à la Licorne*) care au impus-o în domeniul teatrului muzical, atât de frumos cucerit cu populara feerie muzicală pentru copii *Crăiasa Zăpezii*.

Am citit cronicile muzicale de peste hotare şi i-am admirat ambiția Lianei Alexandra de a sonda permanent limbaje sonore noi, inedite, procedee tehnice îndrăznețe, avangardiste. Mi-a plăcut în mod deosebit capacitatea compozitoarei de a se menține totdeauna într-un echilibru conceptual riguros, evitând lansările în experimente absurde, epatante. A rămas o profesionistă de clasă superioară. În privința tratării orchestrei, Liana Alexandra a atins o virtuozitate instrumentală pe care puțini colegi de generație au egalat-o; uşurința şi abilitatea condeiului său au împins-o către partituri de amploare neobişnuită (Simfoniile nr. 3, nr. 4, nr. 6 şi nr. 7, poemul simfonic *Ierusalim*).

Mai presus de virtuțile profesionale de muzician, indiscutabile şi uşor sesizabile de la primele măsuri ale oricărei lucrări, am apreciat în mod deosebit calitățile umane ale Lianei. Spre sfârşitul vieții nu au răsfățat-o colegii de breaslă, dar a ştiut să ocolească necazurile, piedicile, invidiile, încercând să treacă peste supărările unui om plin de mândrie, orgolios, conştient de valoarea sa spirituală şi morală. „Pentru mine – scria cu durere compozitorul Şerban Nichifor, tovarăşul ei de viață, în necrologul din ziarul *România Liberă* – a fost adevăratul înger protector, fără de care nimic nu mai are sens. Nimeni nu ne va despărți niciodată!".

Într-adevăr, când părăseşti această lume în plină strălucire a carierei, la numai 63 de ani, durerea nu cunoaşte limite şi totul pare fără sens. Dar Liana Alexandra a lăsat o moştenire artistică atât de importantă pentru muzica noastră contemporană încât nimeni nu va putea trece peste paginile ei pline de sens, ce ne vor conduce necontenit spre „împărăția visului" – acolo departe de unde ne veghează – tăcută, împlinirile, fiindcă va rămâne mereu alături de sufletele noastre.

Viorel COSMA

Rebecca... la Bucureşti

Ecaterina STAN

Levay Szilveszter sau Sylvester, a fost oaspetele Teatrului Național de Operetă Ion Dacian, căci cunoscutul teatru va pune în curând pe scena musicalul lui Levay pe un libret de Michael Kunze, după romanul “Rebecca“, scris de Daphne Du Maurier şi transformat în film de Albert Hitchcock. Montarea este cea a Teatrului de Operetă din Budapesta, în regia lui Beress Attila. În paranteză: Beres Attila este un personaj interesant, cel care, înainte de a face actorie la Târgu Mureş, oraşul său natal, şi regie la Budapesta, a obținut prima diplomă universitară ca matematician, absolvent la Babeş-Bolyai din Cluj.

Levay Szilveszter este o persoană mai mult decât captivantă, deschisă, amabilă. S-a născut la Voivodina, în fosta Yugoslavie, în 1945. La cincisprezece ani câştigă primul premiu de compoziție şi “fuge” în Germania, evident Federală. Se stabileşte la München. A scris la 30 de ani celebrul slagăr **Fly Robin Fly**, pentru care a primit premiul ***Grammy***. A colaborat cu vedete ale muzicii uşoare, cu Udo Jurgens, Silver Convention, cu Elton John, Donna Summer şi mulți alții. Trece Oceanul în 1980 şi se stabileşte la Hollywood şi scrie muzică de film. **Scarface**, **Airwolf**, **Bambi, Cobra**, sunt doar câteva titluri dintre cele care rezonează şi aici în România, filme în care colaborează cu Michael Douglas, Charlie Sheen, George Lucas, Sylvester Stalone, Al Pacino.

Levay a trecut apoi de la muzica de film la ***musical***. Împreună cu textierul şi libretistul Michael Kunze, au semnat celebra **Elisabeth**, musicalul despre împărăteasa Sissi a Austriei, **Marie Antoinette**, despre regina Franței, precum şi **Mozart!**, dedicat evident lui Wolfgang Amadeus. Duoul Levay-Kunze este categoric o firmă dintre cele mai celebre în breasla făcătorilor de musical ai lumii contemporane.

Iată ce mi-a declarat carismaticul muzician despre zecile de interpreții, care s-au prezentat la selecția pentru *Rebecca*.

“Am fost rugat să vin la Bucureşti, să particip şi eu la casting, la audierea celor care doresc să fie interpreți în Rebecca. *Am avut parte de de o surpriza minunată, uriaşă, pentru că eu speram că voi găsi artişti buni aici, dar nici nu am visat că va fi un nivel atât de extraordinar! Aşadar sunt foarte fericit că am găsit aici, în Bucureşti, o calitate vocală remarcabilă. Îi respect pe aceşti artişti, care au învățat cele mai grele piese din* Rebecca, *din muzica mea, câte două, trei arii din fiecare rol, dar nu au cântat stresați, agitați, ci cu tot sufletul. Sunt foarte recunoscător şi, repet: am tot respectul pentru ei. Începând cu mijlocul lunii martie vor începe repetițiile cu dirijorul Berecki Attila, repetiții pentru care pregătirile sunt deja în curs”.*

Până la premiera din luna mai, de la **Teatrul Național de Operetă *Ion Dacian***, nu ar fi rău să citiți/ recitiți romanul lui Daphne Du Maurier, de ce nu, sau să vedeți/ revedeți filmul lui Hitchcock. Veți fi astfel foarte bine pregătiți pentru impactul cu **Rebecca** …la Bucureşti !

La porțile Bizanțului

Miercuri, 31 martie, am asistat, în sediul ICR, la un excelent concert aflat sub titulatura: „Călător la porțile Răsăritului”. Formația vocal-instrumentală era compusă din foarte tineri muzicieni: studenți, doctoranzi, proaspeți absolvenți ai Universității Naționale de Muzică din Bucureşti. Au cântat cu o puritate impresionantă, genuina muzică veche din zona de odinioară a Bizanțului, plasată sub multiple influențe, într-o arie geografică în care s-a aflat şi o mare parte a României până pe la 1848 şi chiar mai târziu. O Românie, aşadar, „înghețată”, sub aspect cultural, într-un arhaism prelungit, ce nu a cunoscut Renaşterea, Barocul, Clasicismul şi Romantismul. Cu alte cuvinte, oprită, de vicisitudinile istorice, să se angajeze pe drumul aventurii culturale a Occidentului.

Ceea ce m-a impresionat enorm, în concertul cu pricina, este **acuratețea** cu care s-a încercat să se reabiliteze epoca şi zona respectivă, cu tot parfumul ei exotic, într-un demers ce ține, mai curând, de domeniul **arheologiei muzicale**. Am sesizat, în auzirea cântecelor care s-au succedat, caracteristicile melodice, ritmice şi timbrale ce amprentează întreaga suprafață a Orientului (apropiat, mijlociu şi îndepărtat). Adică muzica răgaşurilor, a makamurilor şi a ehurilor. Pregnantă era, bineînțeles, „ştampila” intervalică a zonei balcanice: secunda mărită, cât şi cea timbrală, marcată de prezența instrumentelor de percuție specifice, numite darbuka, bendir, davul, etc. având o acustică izvorâtă din spațiul otoman. Este lesne de sesizat, pentru un specialist, cel puțin, cât de mică era neasemuirea dintre profan şi sacru, respectiv dintre muzica de curte sau chiar a uliței şi cea de strană, pe vremea lui Dimitrie Cantemir, bunăoară. Cât de mare este însă, diferența între maneaua din timpul lui Anton Pann şi cea din zilele noastre. Cum de a năvălit cu atâta forță, astăzi, prostul gust, kitschul? Mai este oare ceva de făcut, şi în plan sonor, pentru „igienizarea” timpului pe care îl viețuim încă, pe acest pământ? Oricum, interpreții acelei binecuvântate seri s-au străduit să demonstreze, cu probitate, că muzica din alte veacuri, de pe aceleaşi meleaguri suna substanțial altfel. Lucrurile s-au alterat, între timp, în primul rând pe teritoriul gustului. Execuția a fost incandescentă, orchestrația şi armonizarea, la unele cântece, în spirit modal, au fost realizate cu mult profesionalism, bun simț, vădind cunoaşterea contextului istoric şi geografic al pieselor adaptate, de către Constantin Răileanu, „creierul” ansamblului, la fel de bun cântăreț şi baterist (în darbuka), dovedindu-se, în acelaşi timp, şi un prezentator, cât şi comentator inteligent al tematicii repertoriale. La un moment dat, muzica a „virat” de la contextul bizantin al Constantinopolului spre un anumit folclor rustic al locului pe o arie stilistică la fel de variată, înlocuindu-se ornamentația cu pulsația intru obținerea unei diversități a repertoriului.

Ce noroc că a apărut acest ansamblu în contextul vieții culturale româneşti!

La succesul de excepție al serii au contribuit Alexandru Stoica - ud, vioară, Jovan Sofronievski - ney, caval, clarinet, Alina Constanța Horez – vioară, Andrei Zamfir – saz, chitară, Alin Ursuleac – percuție (darbuka, bendir, davul, rik), Robert Dosa – contrabas, Ion Marinescu – voce, Ştefan Ştefan – voce, Cosmin Stan – voce, Constantin Răileanu – dirijor, voce, percuție (darbuka, bendir, davul, rik), compozitor şi orchestrator.

Octavian NEMESCU

Faust la Braşov

Sâmbătă 12 martie, am asistat la Opera Braşov, la un spectacol cu totul special cu opera „Faust” de Charles Gounod. A fost o seară de neuitat şi îndrăznesc să afirm că acest spectacol ar fi făcut față, fără nici o problemă, pe oricare din marile scene ale lumii. Să începem cu regia, semnată de Cristian Mihăilescu, tot timpul captivantă şi cu o notă de modernitate. S-a cântat în limba franceză, dar, deasupra scenei, puteam citi în limba română întreaga desfăşurare a dramei. Dirijorul Traian Ichim a condus cu mână sigură orchestra, care a sunat foarte bine. Corul şi baletul au fost la înălțime, ca şi costumele. Protagoniştii au cântat admirabil, fiecare perfect ales pentru rolul său: Liviu Iftene – Faust, Dan Popescu – Mefisto, Adrian Mărcan – Valentin, Gabriela Hazarian – Siebel, Sonia Hazarian – Martha. Am lăsat la urmă pe Cristina Radu, în rolul Margaretei, ea fiind revelația serii: o voce de mare calitate, condusă cu inteligență, sensibilitate şi rafinament. La aceste calități, care fac din ea o adevărată muziciană (ea cântând în egală măsură repertoriul vocal-cameral), se adaugă o prezență scenică plină de farmec, permanent expresivă.

Opera Braşov merită toate felicitările, cu atât mai mult cu cât se ştie cu ce efort imens, cu câte sacrificii se realizează montarea unui spectacol, mai cu seamă în momentele de criză!

Liliana IACOBESCU

George Manoliu

100 de ani de la naştere

Marcel FRANDEŞ

Se împlineşte la 20 martie 2011 un secol de la venirea pe lume a violonistului şi profesorului George Manoliu. Născut la Bacău, a studiat vioara la Academia de Muzică şi Artă Dramatică *George Enescu* din Iaşi, între anii 1930-1934. A fost de asemenea, licenţiat în Drept. Apoi a plecat la *Schola cantorum* din Paris, unde, între anii 1935-1937, a beneficiat de îndrumările lui Nestor Lejeune. Tot la Paris, urmează cursurile de vioară ale lui George Enescu de la *Institutul Superior Instrumental al violonistei Yvonne Astruc*. A susţinut primul său recital în sala *Claude Debussy* din Paris, în 1937. Revenit în ţară, a fost numit profesor de vioară la *Conservatorul de Muzică şi Artă Dramatică* din Cernăuţi (1937-1940). Între 1940-1945 a cântat în calitate de concert-maestru în Orchestra simfonică a Radiodifuziunii Române. Apoi, se consacră unei cariere didactice. A fost profesor universitar şi, timp de două decenii, decan al Facultăţii de Instrumente-Canto, Conservatorului *Ciprian Porumbescu* din Bucureşti, actuala UNMB. A fost distins cu Premiul Uniunii Compozitorilor şi Premiul Academiei Române. A fost invitat frecvent ca membru în jurii ale unor prestigioase concursuri internaţionale de vioară precum *Henryk Wieniawski* (1961, 1972), *George Enescu* (1967, 1970, 1991), *Piotr Ceaikovski* (1982), concursurile de la Viena (1971), Praga (1972, 1974), Eisenstadt (1972) şi Sofia (1982). Printre discipolii săi amintim pe : Ilarion Ionescu-Galaţi, Radu Paraschivescu, Leonora Geantă, Petru Munteanu, Ferdinand Iaciu, Peter Csaba, Liliana Ciulei, Şerban Lupu, Maria Maszalits, George Brătăşanu, Octavian Raţiu, Valer Maior, Corina Bura, Dan Scurtulescu, Elena Popescu, Marcel Frandeş, Florin Szigeti, Elisabeta Tomescu-Ciomu, Raluca Voicu, Sabina Coleaşă. A cântat ca solist cu Filarmonica *George Enescu* din Bucureşti şi cu Orchestra simfonică a Radiodifuziunii Române, cu dirijorii Alfred Alessandrescu, Theodor Rogalski şi Constantin Bobescu. În domeniul muzicii de cameră a iniţiat şi activat în formaţii de trio şi cvartet de coarde alături de Theodor Lupu, Serafim Antropov, Radu Negreanu, Nicolae Marcovici şi Alexandru Rădulescu. A predat cursuri de măiestrie la Eisenstadt (Austria), Academia de Muzică din Hamburg şi la Schöntal.

Dintre lucrările didactice şi ştiinţifice ale maestrului amintim: *Aportul inovator al lui George Enescu în evoluţia stilului violonistic şi reflectarea acestuia în şcoala românească de vioară*, în: *Lucrările sesiunii ştiinţifice jubiliare a Conservatorului din Bucureşti, octombrie 1964*, Bucureşti, 1964; privind astăzi concepţia interpretativă enesciană, în: Revista *Muzica*, nr. 9, 1964, Bucureşti; *Eugène Ysaÿe, violoniste et compositeur*, în: *Revue Roumain d'histoire de l'art*, vol. VII, Bucureşti, 1970; *Manual de vioară* (în colaborare cu Ionel Geantă), Bucureşti, 1974; *George Enescu, interpret de Bach*, în : revista *Muzica*, nr. 7, 1977, Bucureşti; *Violonistica enesciană*, în: revista *Muzica*, nr. 9, 1960, Bucureşti; *Bach în concepţia interpretativă enesciană*, în : *Centenarul George Enescu. 1881-1981*, Bucureşti, 1981; *Contribuţia esteticii enesciene la evoluţia stilului violonistic universal*, în : *Simpozion George Enescu*, Bucureşti, 1984; *George Enescu - gânditor şi poet al viorii*, Bucureşti, 1986. O serie de termeni violonistici îşi găsesc definiţia în articole din *Dicţionarul de termeni muzicali,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1984. A colaborat cu artişti precum: George Enescu, Nicolae Caravia, Alexandru Rădulescu, Thedor Lupu, Serafim Antropov, Radu Paraschivescu, Radu Negreanu, Nicolae Marcovici, Alfred Alessandrescu, Theodor Rogalski, Dumitru Teodoru. A fost membru al Uniunii Compozitorilor din România şi al Fundaţiei *Eugène Ysaÿe* din Bruxelles.

Manualul de vioară în patru volume, elaborat împreună cu Ionel Geantă, a intrat în istoria învăţământului violonistic din România. De asemenea, maestrul Manoliu a realizat ediţii redacţionale precum *12 Studii pentru vioară* de Teodor T. Burada, *36 Studii pentru vioară* de Jacques Féréol Mazas, *Album cu sonate Baroce* (Veracini, Locatelli, Haendel, Nardini, Corelli, Vitali, Boccherini), Album de piese pentru vioară (Scărlătescu, Pugnani, Beethoven, Haciaturian şi Schumann), Viotti - *Concertul nr. 23 pentru vioară şi orchestră,* cu cadenţe proprii.

George Manoliu a murit în Bucureşti, la 9 iunie 1997 lăsând posterităţii imaginea unei personalităţi marcante ce şi-a dăruit din plin forţele creatoare dezvoltării învăţământului muzical din România, sprijinirii talentului violonistic, propagării şi integrării modelului interpretativ enescian.

Cartea sa *George Enescu - poet şi gânditor al viorii* rămâne un reper pentru interpreţii care abordează sonatele pentru pian şi vioară – op. 2, op. 6 şi op. 25, *în caracter popular românesc*, Sonata *Torso* şi Suita *Impresii din copilărie,* op. 28. Cartea a fost distinsă cu Premiul Uniunii Compozitorilor şi Premiul Academiei Române.

Sonata *Torso* a fost descoperită printre manuscrisele aflate la Uniunea Compozitorilor în anii '70, adnotările şi digitaţiile primei ediţii aparţinându-i maestrului George Manoliu. De altfel, prima audiţie a fost făcută de către violonista Elena Popescu, actualmente instrumentistă în Orchestra din Palermo – Italia – fostă studentă a maestrului.

Maestrul Manoliu insufla tuturor studenţilor clasei sale de vioară admiraţia şi dragostea pentru creaţia lui George Enescu. Ne vorbea cu o mare căldură despre momentele în care l-a ascultat pe viu. Îmi amintesc cum, după un recital al studenţilor săi dedicat lui Fritz Kreisler, ne-a povestit despre prezenţa scenică hipnotizantă a lui George Enescu, despre fantastica lui capacitate de a se transpune cântând. Gesturi, care azi nu mai pot fi decât sugerate prin semiografia partiturilor sale, deveneau ceva magic, atunci când, povestite de maestrul George Manoliu, deveneau aievea : un tril ce continua la mâna stângă şi după desprinderea arcuşului de pe coardă, la vârf, acolo unde *diminuendo*-ul era dus până la epuizarea vibraţiei sonore...

Contribuţia lui George Manoliu la exegeza şi aprofundarea modelului enescian în interpretarea violonistică este recunoscută internaţional. A lăsat posterităţii imaginea unei personalităţi marcante ce şi-a dăruit din plin forţele creatoare dezvoltării învăţământului muzical din România, sprijinirii talentului violonistic, propagării şi integrării modelului interpretativ enescian.

Pianul călător. Pe urmele lui Franz Liszt

Pianistul Horia Mihail – solist concertist al Orchestrelor şi Corurilor Radio – va efectua un turneu de recitaluri în 12 oraşe din România, pentru a marca împlinirea a 200 de ani de la naşterea lui Franz Liszt.

Urmând exemplul compozitorul maghiar care între anii 1846 şi 1847 susținea concerte în țările române pe un pian Erard, ce-l însoțea peste tot, în 5 din cele 12 orase în care va susține recitaluri pianistul Horia Mihail, va avea alături un pian călător. Primele 7 concerte ale turneului vor anunța cea de a doua parte a proiectului, cea a pianului itinerant.

Andras Istvan Demeter, PDG al SRR şi Oltea Şerban-Pârâu, director Orchestrele şi Corurile Radio

Foto Virgil Oprina

Pianul va călători alături de pianistul Horia Mihail în oraşe care nu dispun la această dată de un instrument performant pentru concerte: Hunedoara, Deva, Alba Iulia, Dumbrăveni şi Mediaş.

Recitalul care marchează începutul turneului şi totodată plecarea unui pian de concert spre destinația finală va avea loc în capitală, la Sala Radio, pe 15 aprilie.

La sfârşitul turneului, în data de 21 aprilie, pianul de concert va ajunge la Mediaş, unde va fi predat autorităților locale în cadrul unei ceremonii urmate de ultimul recital al turneului. Instrumentul va fi dat în folosință comunității locale a oraşului Mediaş de către Societatea Română de Radiodifuziune.

Mediaşul este un oraş important din județul Sibiu, cu un centru istoric de o frumusețe aparte. Alegerea acestuia ca beneficiar al acțiunii noastre se datorează în primul rând faptului că în Mediaş există foarte mulți iubitori de artă, un număr impresionant de melomani. La ultimul concert al formației Romanian Piano Trio în cadrul turneului MusicON (organizat tot de Asociația Culturală Accendo) au participat peste 600 de spectatori.

Turneul din acest an nu este o acțiune singulară. Este în intenția noastră să reuşim să dotăm cât mai multe săli de concert cu instrumente performante. *"Este un proiect care are susținerea Radio România pentru cel puțin 3 ediții, aşa că va fi şi „Pianul Călător II" şi, cu siguranță, „Pianul Călător III în 2013. Este o experiență nouă, turnee am făcut, recitaluri solo am făcut, concerte solo am făcut , foarte multe, însă un astfel de turneu este o premieră pentru mine, categoric există un alt gen de emoție"*, declară Horia Mihail.

Programul turneului va cuprinde în exclusivitate muzică scrisă de Franz Liszt, iar oraşele prin care va trece sunt Sibiu – 1 aprilie, Braşov – 3 aprilie, Cluj-Napoca – 4 aprilie, Baia Mare – 7 aprilie, Târgu Mureş – 10 aprilie, Iaşi – 12 aprilie, Bucureşti – 15 aprilie, Hunedoara – 17 aprilie, Deva – 18 aprilie, Alba Iulia – 19 aprilie, Dumbrăveni – 20 aprilie, Mediaş – 21 aprilie.

Marele compozitor şi pianist a realizat un turneu de concerte în țările române în anii 1846 şi 1847. Concertele oferite de Franz Liszt unor comunități în care astfel de evenimente erau extrem de rare au fost primite de public cu mult entuziasm. Însăşi sosirea lui Liszt în oraşe precum Timişoara, Arad, Cluj, Iaşi sau Bucureşti a reprezentat un eveniment în sine. La Timişoara, de exemplu, pe un arc de triumf construit special în piața din fața catedralei, se putea citi: „Bine ai venit, Franz Liszt". Ferestrele clădirilor erau luminate, balcoanele pline de flori. Multe dintre concertele acestui turneu au avut şi un caracter umanitar. Franz Liszt a donat onorariul în scopul înființării unei şcoli, o parte din bani au fost împărțiți săracilor, altă parte donată diverselor asociații de muzicieni. Orga-nizatori: Radio România Cultural şi Accendo.

FACULTATEA SAE ÎN ROMÂNIA

SAE este văzută ca şi pionierul educaţiei practice în domeniul audio, cu prima şcoală deschisă pe plan mondial în anul 1976. SAE reprezintă astazi cea mai mare reţea de instituţii audio, multimedia, animaţie şi film digital, cu peste 50 de campusuri pe cinci continente. Oferă cursuri rapide şi intensive, într-un format de 2 sau 1 an de studiu, care se finalizează cu diplome recunoscute internaţional, cursuri scurte şi *corporate training*.

CEA MAI MARE REŢEA DE INSTITUTE MEDIA DIN LUME: - 36 ANI DE EXPERIENŢĂ, - 30.000 DE STUDENŢI ANUAL, - 55 DE CAMPUSURI, - 23 DE ŢĂRI PE 5 CONTINENTE

Conducerea Grupului SAE se află la Oxford (Anglia) cu filiale în New York, Dubai, München şi Byron Bay (Australia). Comitetul de conducere este format din: Pr. Dr. Thomas Misner, President (iniţiatorul acestui proiect) şi Romy Hayatt, Senior Bussines Developer SAE Group.

Deschiderea SAE Bucureşti va îmbogăţii experienţa impresionantă a celor 35 de ani în industria educaţiei internaţionale media, cu acoperire în 26 de ţări, poziţionând Bucureştiul drept centru regional pentru renumita educaţie digitală şi new media în domeniile Audio Engineering, Film making, Multimedia & Web development, Games Design and Develoment, Digital Journalism şi 3D Digital Animation

.

Direcţiile în care Facultatea Sae din România va acţiona sunt:

Cursurile full time de 1, 2 ani (diplomă MA MS) recunoscute în lume, posibilitate de masterat şi doctorat acreditate de Midlesex University din Londra. Facultatea va deschide 6 secţii de invăţământ: Audio engineering /Electronic Music; Digital Film; 3D Animation; Digital Journalism; Web Design; Game Design.

Cursuri scurte cu durata cuprinsă între o lună si trei luni şi bootcamp-uri de 1, 2 zile. Concernul SAE pune la dispoziţie 40 cursuri scurte, dintre care amintim: Certificate în Mixing Technique; Certificate în Basic Radio Broadcasting; Certificate în Advanced Radio Broadcasting; Certificate în Basic After Efeects, Certificate în 3D Game Design& Development; Certificate în 3D Max Essentials; Certificate în 3D Character Animation; Certificate în 3D Max Arhitectural Film; Certificate în Web Design & Graphic Design; Certificate în Newspaper & Magazine Design; Certificate în Final Cut Pro; Certificate în Production Management for Industry; Certificate în DSLR Film making; Certificate în Acting for Adults; Certificate în Acting for Kids; Certificate în TV Presentation; Certificate în TV Commercials; Certificate în Professional Photography; Certificate în Iphone Applications Development; Certificate în Advanced Iphone App. Development

Corporate Training. Firmele din domeniul media vor beneficia de pachete de instruire customizate nevoilor curente sau viziunii de dezvoltare. Nu trebuie să uităm că în România apar în fiecare zi firme multinaţionale de creaţie şi producţie multimedia a căror cerinţă pe piaţa de muncă calificată este în continuă creştere.

Cursuri Online. SAE pune la dispoziţia celor interesaţi cursuri online cu profesorii din reţeaua SAE, deţinători ai premiilor Gramy Emy, Oscar, cursuri ce beneficiază de certificate recunoscute în întreaga lume.

SAE oferă astăzi: O reţea de peste 57 de campusuri universitare; oportunitatea pentru toţi studenţii de a se muta la oricare din aceste universităţi; o educaţie tradiţională îmbinată cu tendinţele moderne în educaţie; grupe mici de studenţi pentru a avea acces individual la echipament; învăţământ practic prin acumulare de experienţă; un curriculum modern acumulat prin 30 de ani de experienţă; profesori care provin din elita profesioniştilor din industria media; o asociaţie alumni în întreaga lume; posibilitatea de a accesa studii postuniversitare; diplome recunoscute de toate guvernele; parteneriat cu facultăţi de prestigiu; un program internaţional de plasament de joburi; colaborări şi parteneriate cu industria internaţională Media

ASPECTE PRINCIPALE DE DIFERENŢIERE A SAE FAŢĂ DE ALTE INSTITUŢII DE ÎNVĂŢĂMÂNT

Aspect practic: Curiculum SAE dă posiblitatea inginerilor media (absolvenţi ai oricăror din cele patru programe) să realizeze producţii într-un mod ştiinţific şi metodic. Aceste lucruri le oferă circumstanţe în înţelegerea şi implementarea tehnologiilor, precum şi îmbunătăţirea productivităţii.

Relevanţa industrială: lideri ai industriei recunosc programele SAE ca fiind cele mai relevante pentru importanţa cu care noi ne axăm pe menţinerea la zi şi practica celor mai noi tehnologii, fiind în acelaşi timp la un înalt nivel de practică, din moment ce studenţii noştri au posibilitatea de practică concretă chiar din prima zi la SAE.

Productivitate şi reduceri de cost: Studenţii noştri sunt educaţi în toate aspectele din domeniul lor de disciplină, incluzând partea de afaceri a producţiei (cu precădere asupra productivităţii şi reducerii costului), dându-le posibilitatea să înţeleagă procesul complet al producţiei, implementarea şi executarea cu success a proiectului de producţie de la început până la final. În plus, programele noastre includ îmbunătăţiri contemporane şi internaţionale în conţinut, în diferite domenii de studiu, în aşa fel încât studenţii SAE sunt în permanenţă ţinuţi la zi cu toate aceste creaţii internaţionale.

Calitate: Aspectele calitative ale programelor, conţinutul şi predarea metodologiei SAE, sunt realizate în concordanţă cu Manualul de Operaţiuni şi Asigurarea Calităţii, care este adaptat şi implementat la nivel internaţional. Inspectorii SAE din domeniul Asigurării Calităţii monitorizează toate aspectele operaţionale ale administrării institutelor şi predării cursurilor în mod periodic. În general, membrii corpului profesoral sunt educaţi la SAE, dar toţi au experienţa relevantă în domeniu, precum şi calificări academice.

Facilităţi: SAE este unul din puţinele institute din lume care dispun de toate facilităţile de predare în campus. Aceste facilităţi sunt ca şi cele folosite în industrie, în proiectele comerciale.

Curriculum ţinut la zi: Parte a curicumului fiecărui teritoriu este făcut pe comandă, pentru a incorpora cerinţele industriei media locale în curriculum internaţional al SAE, care este permanent îmbunătăţit şi înnoit, pentru a reflecta schimbările dinamice din industria acestui domeniu în permanentă dezvoltare pe plan mondial.

Tehnologia: SAE îşi înnoieşte permanent echipamentul, în funcţie de specificul industriei, pentru a menţine facilităţile la zi şi în pas cu industria. Acesta este unicul mod în care studenţii noştri pot fi educaţi în tehnologiile curente, prin practică directă.

Mircea KIRALY

Săptămâna Internațională a Muzicii Noi

București
21–29 mai 2011

Suntem dream designeri, life designeri, spunem povești, creăm realități și irealități, locuri de joacă pentru oameni mari, preparate artistice, tărâmuri imaginare în care cu naturalețe poți intra… de această dată, poarta este muzica.

Auzim ce vedem sau nu vedem, descoperim noi genuri și noi formații ce răspund nevoii de experimentare a ceea ce suntem și putem oferi ! Misterul (Etete, ce chestie!) are farmecul lui… îl primim prin participare directă.

Vă invităm într-un exercițiu de dăruire și primire de 9 zile, pentru a vă întâlni cu « Vânzătorii de vise », cu lumea « Moșilor » lui Caragiale, cu cronicarii lui Urmuz, cu marionete în DO-MI-NO, cu Idylle și Guerille, cu Barrie și Barbie, Ileana Cosânzeana și Făt-Frumos, cu muzica curgând prin personajele și întâmplările acestei ediții, a 21-a, dedicată spectacolului muzical în ipostaze variate și originale : opere, spectacole multimedia, feerie, cabaret, SONeerie, cantate, concerte pe canapea, performance, muzică și poezie, muzică și kendo, concerte în pădure, în bucătărie, pe terasă, concerte-instalații, concerte în mișcare, soundpainting și multe altele… Pentru că, între 21 și 29 mai, avem la București Săptămâna Internațională a Muzicii Noi cu surprize și mult entuziasm !

Organizatori: Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor, Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, Primăria Municipiului București

Irinel ANGHEL

Veniți să auziți ce nu ați mai văzut !

Feerie-cabaret, SONeerie și cantată la Opera Națională București în deschiderea festivalului Săptămâna Internațională a Muzicii Noi! O călătorie de două ore din stradă până în sala de spectacole ! Când ? Sâmbătă 21 mai, de la ora 19

Dream design: Irinel Anghel, Adrian Iorgulescu, Sorin Romanescu, Raluca Ghideanu, Paul Dunca

Nimic nu e previzibil! Dacă veți crede că știți cum va fi, vă vom produce o DEZ-amăgire… pentru că dreamdesignerii evenimentului oferă o experiență unică. De fapt, nu este spectacol. Este mai mult decât atât. Este o experiență colectivă în care

oamenii intră, se plimbă sau se cufundă pentru 2 ore.

Eveniment realizat cu sprijinul Primăriei Municipiului București în parteneriat cu Opera Națională București

Călătorie în irealitatea imediată!

În 29 mai se lansează o propunere de excursie. O călătorie în irealitatea imediată la Palatul Mogoșoaia. Din Cuhnie în pădure, pe terasa lacului, în Lapidarium, în Foișor și multe alte locuri surpriză, artiști, personaje de poveste, spirite ale naturii vor deschide publicului o poartă către basmul muzical în varianta contemporană.

Eveniment realizat cu sprijinul Primăriei Municipiului București în parteneriat cu Centrul Cultural Palatele Brâncovenești.

Colecția de primăvară a ideilor muzicale 2011 !

Vânzători de vise, Moși, fanfară, SONeerie, tele-operă, trăsuri, lectici, automobilul care cântă, dirijor pe role, Albă–ca-Zăpada, Captain Hook, Cupidon pe bicicletă, Fantoma de la Operă, d'Artagnan, Motanul Încălțat, Alice în Țara Minunilor, Dănilă Prepeleac, King Louie, alpiniști utilitari, cadouri artdetox, povești fără filtru, Îngerul cu o aripă din far, albinuța care croșetează pe trepte, Beeker, căsuța din Hansel și Gretel, cea mai mare cutie muzicală din lume, muzică corală scrisă de simfoniști, muzică de cameră scrisă de coraliști, anotimpuri reinventate, concerte pe canapea, concerte în pădure, pe terase, în bucătărie, Cassandra, ani în plus și în minus, preparate din chitară, copacul-carusel, Barrie și Barbie, Făt Frumos și Ileana Cosânzeana, Serenade pe teme false și alte iluzii, menestrel electric, voce cu corp de femeie, tinerețe fără bătrânețe, călătorii în irealitatea imediată, sound cinema, sound theatre, sound painting, locuri de joacă pentru oameni mari, colecția de primăvară a ideilor muzicale din 2011… Oferta este valabilă în perioada 21-29 mai. Unde ne întâlnim ? La Operă, la Universitatea Națională de Muzică București, la sala Radio, la Tinerimea Română, la Palatul Cantacuzino și la Palatul Mogoșoaia, înăuntru, afară…peste tot.

Mulțumiri partenerilor noștri: Opera Națională București, SRR, UNMB, Centrul Cultural Palatele Brâncovenești, British Council, Teatrul Național de Operetă Ion Dacian, Cercul Național Militar, Serviciul Muzicilor Militare București, Centrul Național de Artă Tinerimea Română

Concert educativ
MUZICA ŞI DANSUL

Marcel FRANDEŞ

Duminică, 20 martie 2011, la sala Ateneului Român, s-a desfăşurat un nou concert educativ din seria spectacolelor *Clasic e Fantastic.* Organizat de Filarmonica *George Enescu* din Bucureşti şi de *Clock Advertising,* proiectul educaţional de muzică clasică reprezintă o premieră în România, fiind destinat copiilor şi tinerilor. În majoritatea oraşelor mari ale lumii (Viena, Paris, München, Hamburg, Londra, Praga, Budapesta şi New York), marile instituţii muzicale de cultură derulează de ani de zile programe educaţionale asemănătoare. După cum aflăm de pe site-ul pentru prima stagiune a acestui proiect, 2010-2011, obiectivul este de a aduce în sălile de spectacol ale Ateneului Român şi ale Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti peste 10.000 de copii şi tineri, accesul fiind liber.

Acest al cincilea concert a fost unul dintre cele mai reuşite, având ca temă *MUZICA ŞI DANSUL.* Orchestra Filarmonicii *George Enescu* a fost dirijată şi de această dată de maestrul Ilarion Ionescu-Galaţi, iar pe scenă şi-au făcut apariţia copii dansatori, aparţinând Şcolii de dans *ArtTeam Dance*.

Sala era arhiplină. Până şi culoarele dintre fotolii erau înţesate de copii, tineri şi însoţitorii lor. O atmosferă foarte primitoare şi un spirit receptiv ieşit din comun plana în minunata incintă atât de îndrăgită - rotonda Ateneului Român. Bucuria strălucea şi pe feţele artiştilor de pe scenă, instrumentişti de excepţie, dornici să ofere momente de frumos tuturor oaspeţilor. Înainte de a începe muzica şi dansul, Ilarion Ionescu-Galaţi a rostit câteva cuvinte în care explica publicului noţiuni despre melodie şi despre acompaniament. Cu mare abilitate, maestrul a cerut unor orchestranţi să exemplifice cele spuse. Domnia sa demonstra în fond cât de simplu de înţeles este muzica: *doar două note, din care iată ce a construit Mozart*! A răsunat mai întâi motivul melodic, apoi figuraţia de acompaniament şi în fine suprapunerea acestora. Era debutul *Simfoniei în sol minor,* aparţinând geniului vienez. Aşa au înţeles copiii imediat, că melodia trebuie să fie frumoasă, uşor de reţinut şi repetitivă.

Prima lucrare interpretată în întregime a fost Uvertura din *Pomp and Circumstance Marches* op. 39 de Edward Elgar. Spiritul festiv al sonorităţilor unor instrumente amintind de fanfară - trompete, tubă, cinele, tobă mare – a umplut de bucurie sufletele micilor ascultători.

S-au mai cântat lucrări precum *Gavota* din *Simfonia Clasică* de Serghei Prokofiev, *Bourrée* din *Suita orchestrală nr. 2* de Johann Sebastian Bach, *Menuetul* din *Simfonia nr. 40 în sol minor* de Wolfgang Amadeus Mozart, *Tarantella din* Suita *Prin Munţii Apuseni* de Marţian Negrea şi *Hora staccato* de Grigoraş Dinicu.

Dansul - având ca mijloc de exprimare mişcarea corpului şi relaţia dintre braţe, trunchi şi picioare - a fost explicat de Ilarion Ionescu-Galaţi în termeni atrăgători şi pe înţelesul tuturor. Chiar dacă dansul exprimă stări sufleteşti cunoscute, acesta are nevoie de un suport melodic şi ritmic. Coregrafii şi muzicienii colaborează aşadar, în alcătuirea dansurilor de caracter, de salon ori a celor populare.

Apariţia dansatorilor pe scenă, în faţa orchestrei care cânta *polci*, *valsuri* şi *tangou*-uri a avut un efect extraordinar. Perechile şi grupurile aveau costume elegante, viu colorate, iar prospeţimea mişcărilor coregrafice, oferea un aer de sărbătoare. Pe muzica lui Johann Strauss-Fiul sau a lui Leroy Anderson, dansatorii pluteau parcă cu mişcări graţioase, dar sigure, demonstrându-şi talentul. Era ceva molipsitor în verva lor.

Erau acolo, pe scenă, copii cu vârste cuprinse între 6 şi 16 ani, având o mare pasiune pentru dans. *ARTTEAM DANCE* din Bucureşti, condus de profesor coordonator Arina Urziceanu – antrenor şi dansator în cadrul Federaţiei Române de Dans – are deja un palmares deosebit : *Marele Premiu* oferit de Ministerul Educaţiei Cercetării şi Inovării (în anul 2010), precum şi numeroase locuri I la Festivalul de Dans Sportiv *Cupa Cochet*, la Festivalul *Cupa Generaţia 9,* la competiţia *Cupa Hobby Dance* şi la Festivalul de Dans Sportiv *Cupa Stelele Dansului*. Pentru performanţele lor deosebite, ei au fost invitaţi la festivalurile de dans din Grecia şi Croaţia.

O oră de muzică ce a trecut atât de repede încât regretai fiecare clipă. Artiştii Filarmonicii *George Enescu* au cântat cu multă generozitate, ca pentru proprii lor copii şi chiar mai mult de atât.

Acest concert educativ, în care muzica şi dansul s-au împletit atât de armonios, a fost un adevărat succes. Sunt convins că acest public tânăr va reveni în sala de concert spre a-şi cultiva în continuare gustul estetic.

Székely Attila

Ecaterina STAN

Szekely Attila este categoric un pianist inteligent şi foarte bine şcolit. Se vede mai ales ***marca Adriana Bera***, educaţia primită de la această pianistă, profesoară, dar mai ales om cu spirit ales, ce a întemeiat la Academia de muzică din Cluj o şcoală bună, bazată pe tradiţia acestei instituţii de prestigiu.

Marca Bera este colorată şi cu amprentele date de Gabriel Amiraş, Jando Jeno, Gerard Fremy, Arkadi Sevidov, maeştrii cu care Szekely Attila a lucrat, mai mult sau mai puţin, de-a lungul anilor.

Tuşeul lui este rafinat, decupează şi reasamblează tot ce scrie în partitură cu ştiinţă şi fineţe. Stăpâneşte foarte bine tehnica pianistică. Ştie să scoată pedala, nu doar s-o pună, ştiinţă ce rămâne o taină pentru mulţi pianişti !...

Pentru că este **An Liszt**, Szekely Attila a cântat în prima parte a recitalului pagini celebre, reprezentative ale romanticului aniversat : *Anii de pelerinaj - Valee D'Oberman, Rapso-diile Maghiare nr. 5 şi 6, Après une lecture de Dante* şi *Fantasia quasi Sonata* . Szekely Attila a coagulat forma lisztiană cu tempe-rament, a ştiut să fie visător, dramatic, revoluţionar.

Szekely Attila a fost pictor în *Tablourile dintr-o expoziţie* de **Modest Mussorgski**, res-taurate pentru secolul XX de Vladimir Horowitz.

Szekely Attila este sobru ca aspect, nici o grimasă nu exteriorizează flacăra din sufletul său, atunci când cântă. Flacăra talentului său « se aude » doar, energia ajunge categoric şi fără nici o emfază până la ascultător.

Recitalul lui Szekely Attila a avut loc în seara de duminică 20, în salonul de muzică al ***Muzeului Naţional George Enescu*** de pe Calea Victoriei, sub genericul ***Concertele Dalles***. A fost un recital splendid de care nu s-au bucurat decât câţiva melomani. Mare păcat ! Îmi doresc să-l mai ascult pe tânărul pianist stabilit în Germania şi în concert, nu numai în recital şi de ce nu ?... şi la Bucureşti.

Barocul la sala studio a Conservatorului

Cleopatra DAVID

Aflat la cea de a treia ediție, Festivalul *Chei* al Universității Naționale de Muzică București a fost deschis în seara zilei de 5 aprilie 2011 de spectacolul clasei Prof. asoc. dr. Anda Tăbăcaru Hogea cu opera *Alcina* de G. Fr. Händel, dirijat de Adrian Butterfield (Marea Britanie). Soliștii, în mare parte studenți ai anului II Master, au fost acompaniați de Orchestra Barockerilor (dirijor Adrian Buciu), care a folosit instrumente şi acordaj modern, excepții fiind, bineînțeles, prezența clavecinului şi a lăutei.

Dirijorul invitat şi-a început formarea muzicală în calitate de corist al Catedralei St. Paul din Cambridge, absolvind ulterior Trinity College. În prezent, este Director muzical al Tilford Bach Society şi Director muzical asociat al Festivalului *London Händel*. Dirijează ansambluri ca *London Händel Orchestra and Players* şi *Theatre of Early Music* din Montreal, adesea conducând de pe poziția de concert maestru/ solist. Discografia sa include atât înregistrări realizate în calitate de dirijor, cât şi de violonist.

Scrisă pe libretul *L'isola di Alcina* atribuit lui Riccardo Broschi, libret inspirat de poemul epic *Orlando furioso* al lui Ludovico Ariosto, *Alcina*, o *opera seria* cu subiect fantastic, a avut premiera în 1735. Acțiunea are loc pe o insulă stăpânită de vrăjitoarea Alcina, care, pentru propriul amuzament, seducea străinii ajunşi pe teritoriul ei şi apoi îi transforma în plante şi animale. Vrăjitoarea este învinsă în cele din urmă de cei care îi caută pe cei dragi şi descoperă adevărul reuşind să treacă de iluzie.

Extrem de interesante au fost concepția regizorală a Andei Tăbăcaru Hogea şi scenografia realizată de Anca Albani. Costumele moderne dar cu elemente de epocă şi proiecțiile video adaptate fiecărei scene au fost elemente integrate în narațiunea acestei opere. Trebuie menționați aici asistenții de decor Oana Micu şi Nevenka Todorovska şi asistenții de costume Raluca Frațiloiu, Ioana Nestorescu şi Elena Gheorghe, studenți ai Universității Naționale de Arte din Bucureşti. Designul perucilor a fost realizat de Andreea Săndulescu, iar mişcarea scenică de Monica Mihăescu – un alt punct forte al spectacolului, care îmbină elemente de dans baroc şi contemporan, mai ales în planul figurației, „animalele" şi „plantele" participând la desfăşurarea acțiunii.

De foarte multe ori, când vizionăm un spectacol pe scena operei naționale, putem să remarcăm câteva voci frumoase, iar dacă partitura este deosebit de dificilă, câțiva interpreți care au reuşit să cânte corect. Producția studenților de la conservator pare să aducă speranța unui spectacol de calitate, care să revigoreze scena profesionistă. Aflați, unii dintre ei, la început de carieră, cei şapte solişti au dovedit nu numai calități vocale şi tehnice, dar mai ales o bună înțelegere a stilului, cu toate că muzica barocă este obiectul de studiu al unui modul separat, iar profesorii de canto şi studenții deopotrivă sunt interesați mai mult de opera din secolul al XIX-lea. Este meritul mai ales al celor care au asigurat pregătirea muzicală a studenților (Mihai Vârtosu şi Andreiana Roşca într-o primă fază şi Verona Maier şi Mihai Ghiga în etapa premergătoare lucrului cu orchestra).

Impresionant a fost modul în care soprana Rodica Vică a dat viață personajului principal. Solista a reuşit cu adevărat să vrăjească publicul prin bogăția expresivă a interpretării, trecând cu uşurință de la control şi dominare la panică şi deznădejde. Rolul *Alcina* este provocator atât ca joc, dar mai ales din punct de vedere vocal, cerând virtuozitate, lirism în anumite momente, accente dramatice în altele, evoluând de la trilurile hipnotice din prima arie la tonuri agresive susținute pe vocalize ample.

Interpreta rolului *Oberto*, soprana Ana Cebotari a strălucit atât prin calitățile tehnice şi căldura vocală, cât şi prin naturalețea scenică, personajul fiind exponentul inocenței care învinge jocul malefic al Alcinei.

Perechea *Bradamante* - *Ruggiero* (mezzosopranele Adina Secobeanu şi Emanuela Pascu) şi *Melisso* (basul Iustinian Zetea) au fost reprezentanții altor două valori: dragostea şi înțelepciunea.

Simpatic a fost cuplul *Morgana* - *Oronte* interpretat de soprana Veronica Anuşca (Premiul I la ediția din 2011 a concursului *Maeştrii artei lirice*) şi de tenorul Nicolae Simonov. Cei doi interpreți au adus pata de culoare, elementul comic în desfăşurarea acțiunii, fiind întâi confuzi, induşi în eroare, şi apoi puşi în fața realității.

Singurele puncte în minus revin orchestrei, unde intonația nu a fost întotdeauna curată. Cu acest aspect rezolvat şi cu folosirea instrumentelor de epocă, reprezentația ar fi putut sta în picioare pe orice scenă europeană. Violonistul Mihai Ghiga a avut o contribuție majoră, realizând momentele de solo.

A fost un spectacol convingător, a cărui derulare „a curs" în ciuda multelor şi complicatelor pagini solistice (Alcina a avut nu mai puțin de 5 arii), echilibrat din punct de vedere tensional, colorat, tradițional şi modern în acelaşi timp. Am asistat nu numai la succesul artiştilor, ci la triumful muzicii baroce în mediul artistic românesc, unde inițiativele de acest fel aparțin doar unor entuziaşti. Este interesant cum proiectele ambițioase ale Universității Naționale de Muzică au parte întotdeauna de public numeros, entuziast şi satisfăcut, indiferent dacă este vorba de operă barocă sau contemporană, aşa cum a fost cazul spectacolului cu *Orestia II* de Aurel Stroe, prezentat în octombrie 2010.

Alcina de Händel va fi interpretată de aceiaşi tineri artişti în data de 7 mai a.c. pe scena Operei Naționale din Bucureşti, sub conducerea dirijorului Adrian Buciu. Le dorim succes şi sperăm că producția va fi integrată în următoarea stagiune!

Oratoriul Bizantin de Paşti pe scena Sălii Radio

Încadrându-se în tradiţia instituţiilor muzicale bucureştene de a interpreta în această perioadă lucrări cu tematică pascală, concertul din seara zilei de vineri, 8 aprilie al Orchestrei Naţionale şi al Corului Academic Radio conduse de dirijorul Horia Andreescu a adus pe scenă *Oratoriul Bizantin de Paşti - Patimile şi Învierea Domnului* de Paul Constantinescu. Soliştii au fost: basii Cristian Hodrea (Evanghelistul), Pompeiu Hărăşteanu (Iisus) şi Iustinian Zetea (Pillat), mezzosoprana Sidonia Nica (Maria), tenorul Pataki Adorján, sopranele Valentina Nafornită şi Alina Bottez.

Lucrare ce necesită mari desfăşurări de forţe, oratoriul lui Paul Constantinescu prezintă foarte multe asemănări cu Pasiunile bachiene. Construcţia este în mare parte similară, la fel şi distribuirea rolurilor. Paul Constantinescu a preferat însă pentru Evanghelist vocea de bas. Compozitorul a recurs la retorica muzicală bachiană, în special în momentele răspunsurilor corului, scurte reacţii polifonice, însă pe structuri melodice bizantine şi pe ritmuri, de multe ori, asimetrice.

Coralele sunt înlocuite de prelucrări ale cântărilor bisericeşti (*Aliluia* din debutul lucrării, *Cămara ta, Mântuitorul meu*, sau *Hristos a înviat* din final). Stilul recitativ predomină în părţile solistice, fiind o îmbinare între cel dramatic, operistic şi cel bizantin. Acesta din urmă este regăsit şi în paginile corale (ex. *Astăzi s-a spânzurat pe lemn,* distribuit la vocile bărbăteşti).

Varianta interpretativă propusă de Horia Andreescu a adus, în afara atmosferei de reculegere din unele momente, a tensiunii dramatice şi a monumentalităţii, şi câteva inovaţii.

Au surprins de la început nuanţele extrem de reduse cerute corului, mai ales pe o pagină atât de dificilă cum este *Aliluia*. Sonoritatea camerală a fost realizată prin performanţa de a reduce volumul vocilor Corului Academic Radio - practic voci de operă - la cel al vocilor de copii. Efectele acestea au costat însă eficienţa în momentele de *forte*, în care corul a fost acoperit cu totul de orchestră, mult mai numeroasă dealtfel.

O altă noutate a fost amplificarea şi folosirea efectului de reverberaţie pentru basul Pompei Hărăşteanu, cu intenţia de a da vocii interpretului lui Iisus o sonoritate mai puţin pământeană. Rezultatul a fost destul de întunecat. Câteva efecte *parlato* au fost cerute corului şi Evanghelistului pentru a se da muzicii efecte dramatice.

Concertul a fost interesant, pitoresc şi mai ales apreciat, deşi umbrit de câteva decalaje. Soliştii au oferit momente frumoase, atât cei mai experimentaţi cât şi „aripa tânără”.

Ne-am bucurat de generozitatea vocală a Maestrului Pompei Hărăşteanu, interpretarea dramatică a basului Cristian Hodrea, sensibilitatea Sidoniei Nica, prospeţimea adusă de soprana Valentina Nafornită şi basul Iustinian Zetea, ultimii doi fiind masteranzi la Universitatea Naţională de Muzică Bucureşti.

Trebuie felicitat corul pregătit de Dan Mihai Goia. Partitura vocală este provocatoare pentru ansamblurile profesioniste. Dificultatea scriiturii, amplificată de nuanţele mici cerute pe alocuri, dar şi de tempii incomozi, a fost rezolvată cu succes, intonaţia fiind impecabilă şi planurile sonore bine conturate.

Orchestra Naţională Radio a realizat, deasemenea, o bună reprezentaţie, cu partidele de suflători în formă foarte bună şi cu o sonoritate bogată şi plină de expresivitate.

Un efort colectiv prin care o lucrare de secol XX, în care tradiţia muzicii profesioniste autohtone (bizantină) şi cea europeană (muzica sacră barocă şi simfonismul romantic târziu) sunt îmbinate într-o construcţie complexă, îşi găseşte în acelaşi timp drumul către public şi locul în istoria muzicii.

Cleopatra DAVID

Muzicienii Rodicăi Sava – In memoriam

Viaţa unei emisiuni tipică mass-mediei, prin natura ei efemeră, este, în general, rodul unui consens de moment, supus deciziei de ordin administrativ, cerinţei „de consum” a publicului, nevoii de succes managerial etc.. ”Muzicieni de azi... muzicieni de mâine”, proiect realizat şi susţinut de-a lungul mai multor decenii de Rodica Sava a devenit însă, pentru şcoala românească de interpretare un **scop** raţional dublat de un **principiu** explicativ. Universul didactic, surprins în diversele lui etape evolutive devenea investigabil dintr-un unghi exterior lui, respectiv al valorilor artistice majore, graţie portanţei unei gândiri generoase şi îndrăzneţe. Pentru Rodica Sava orice emisiune cu protagonişti aflaţi nu rare ori în situaţia de a traversa pentru întâia oară o transmisiune în direct (deşi triaţi prin selecţii anterioare momentului) se transforma într-un risc profesional asumat. Iar din seria celor chemaţi anual să învingă „proba microfonului” inimoasa redactor-şef îi alegea pe cei demni să colaboreze, de pe podiumul solistic, cu prestigioasa orchestră simfonică a Radiodifuziunii.

Plecând în lumea fără dor cu o discreţie desăvârşită, adierile sumbre ale marii treceri par să nu-i fi umbrit încă proiectele. Prieteni muzicieni, colegi de breaslă sau entuziaşti oameni de cultură au continuat să-i urmărească direcţia privirii astfel încât concertul „Muzicieni de azi... muzicieni de mâine” s-a putut desfăşura în Sala „George Enescu” a Universităţii Naţionale de Muzică bucureştene (3 aprilie 2011).

Dedicat strângerii de fonduri pentru proiectele Clubului Rotary Bucureşti Atheneum, al cărui membru activ a fost Rodica Sava, concertul organizat cu sprijinul Consiliului judeţean Ilfov, al TVR Cultural şi al firmei Lanto Arte, a marcat şi un debut absolut: cel al **Orchestrei Simfonice din Bucureşti**. Vis împlinit al reputatului dirijor Florin Totan realizat împreună cu prof. Florin Ciofâcă, orchestra şi-a deschis, prin acurateţea sonorităţilor şi fineţea dozajelor timbrale realizate atât în *Simfonia în Re major op.1 Clasica* de Serghei Prokofiev cât şi în paginile de acompaniament, drumul spre o afirmare rapidă şi consecventă. Iar foarte tinerii solişti, ce vor întemeia cu certitudine viitorul artei interpretative româneşti, s-au individualizat prin semnificative diferenţieri de stil şi viziuni interpretative.

Violonista Ioana Cristina GOICEA – în *Meditaţie* de J. Massenet şi *Vals scherzo* de P.I. Ceaikovski – a fascinat prin virtuozitate şi intuitiva capacitate de a utiliza registrul nuanţelor, de la cele mai mici la amplitudinea maximă a viorii sale.

Pianistul Cristian SANDRIN – protagonistul *Concertului pentru pian şi orchestră nr. 2 în fa minor*, p. II-III – a dominat prin autoritatea atitudinii sale solistice, surprinzătoare la un licean care dovedeşte că ştie să-şi folosească tehnica excepţională pentru a devoala, cu o impecabilă limpezime a touche-ului, fragilitatea sau dramatismul textului chopinian.

Aflat şi el pe băncile liceului, Ştefan CAZACU – în *Variaţiunile pe o temă rococo* de P. I. Ceaikovski – dincolo de elanul temperamental al vârstei, a impresionat printr-o inteligenţă de calibrul unui experimentat virtuoz, care îşi nuanţează discursul până la epuizarea semnificaţiilor. În demersul lui variaţional, dirijorul Florin Totan, strălucit discipol al cursurilor de fenomenologie muzicală iniţiate de Sergiu Celibidache, l-a urmărit fără echivoc, stabilind un impact afectiv între solist şi orchestră dar şi între starea emoţional – expresivă a scenei şi publicul din sală.

Concertul , prefaţat de prof. univ. dr. Grigore Constantinescu cu argumente menite să evite căderea în neant a unui model de activitate managerială muzicală sistematică şi coerentă ca şi a memoriei celei care l-a configurat poate fi privit ca un nou început sau doar ca nişte ecouri de arrière-garde. În ce sens vor evolua evenimentele numai viitorul o va dovedi.

Tanţa DIACONESCU

Sărbătoarea primăverii

Cum trece vremea... Parcă ieri ne adunam câțiva pasionați şi scoteam, sub egida UCMR, primul număr al "Actualității muzicale". Redacția era într-o cameră, la Conservator, Luminița Vartolomei fiind şefa noastră. Şi iată-ne ajunşi la a 21-a ediție a premiilor noastre anuale, desfăşurată ca de obicei în aula Palatului Cantacuzino, în fața unei audiențe-record, cu "spectatori" inclusiv la balcon.

M. Cosma, S. Androne

Cuvântul de deschidere i-a aparținut preşedintelui UCMR, Adrian Iorgulescu, care a subliniat încă o dată independența editorială a publicației noastre, făcând câteva referiri măgulitoare, pentru care îi mulțumim, după care a urmărit festivitatea din rândul al doilea, aşezat lângă frumoasa doamnă Sida Spătaru, de unde a lansat câteva replici pline de umor.

Premiile ținând de primul fascicol al revistei, cele ale muzicii clasice, aşadar, au fost prezentate cu competență de colegul Mihai Cosma. Inversând ordinea anunțării premiilor, să notăm că senzația actualei ediții a constituit-o venirea din Japonia, special pentru evenimentul nostru, a distinsei doamne Kazuko Shimada, înveşmântată într-un tradițional kimono care a atras toate privirile şi... blitz-urile fotoreporterilor. Dânsa a primit Premiul pentru promovarea muzicii româneşti pe plan mondial, fiind apreciată la cel mai înalt nivel preocuparea sa întru apropierea publicului japonez de valorile muzicii româneşti. Au ținut să-i fie alături reprezentanți ai Ambasadei Japoniei la Bucureşti şi ai comunității nipone din România. Două premii au plecat, indirect, pe adresa Universității Naționale de Muzică din Bucureşti, fiind înmânate unor studenți remarcabili. Premiul Valori excepționale ale tinerei generații a revenit frumoasei soprane originare din Republica Moldova, Valentina Nafornița (pe care toți bărbații s-au grăbit s-o îmbrățişeze, în ciuda diferenței de înălțime, în unele cazuri!), iar cel pentru creația componistică lui Sebastian Androne. Alături de aceste două tinere mari speranțe a fost cinstit, pentru evenimentele culturale organizate de-o viață în județul Prahova, venerabilul

M. Cosma, V. Nafornița

Răzvan Ioan Dincă

premiu aparte, în premieră, a fost cel pentru regie, acordat lui Răzvan Ioan Dincă pentru spectacolul “Liliacul”, montat pe scena Teatrului național de operetă “Ion Dacian” din Capitală, instituție la care dânsul este manager general, cu rezultate de excepție.

A preluat microfonul colegul Alexandru I. Bădulescu (distinsa lui soție ne-a adus, la cocktail, cozonac de post!). În sfârşit, un Octavian Ursulescu, pentru a doua secțiune a premiilor pe 2010. Premiul “Campionii şlagărelor” a fost acordat lui Marcel Dragomir, un creator care a marcat muzica uşoară românească cu zeci de titluri fără egal, între care “Să mori de dragoste rănită” a fost decretat “Cel mai frumos cântec de dragoste al secolului XX”. Anul trecut, la Mamaia, el a reprezentat cu cinste în palmares (alături de Horia Moculescu) generația de aur a compozitorilor noştri, având în plus, la Gala laureaților, o admirabilă luare de poziție în apărarea demnității compozitorilor reputați, alungați de la festival de aranjamentele organizatorilor. Melodiile sale sunt cântate an de an şi la manifestarea recompensată pe drept cuvânt cu titlul de “Festivalul anului” - este vorba de Festivalul internațional de muzică uşoară românească “Dan Spătaru” de la Medgidia. Nu o dată specialiştii au apreciat că acest festival, alături de concursul de la Brăila, “George Grigoriu”, este mult peste festivalul de la Mamaia, respectând cu adevărat creația originală, compozitorii importanți şi interpreții de marcă. În aplauzele asistenței, în care i-am distins pe Ionel Tudor (dirijorul orchestrei acompaniatoare, pentru că evenimentul se

Alexandru I Bădulescu

Kazuko Shimada

desfăşoară în întregime “live”), şi pe Andrei Tudor, component al formației şi “erou” al coperții noastre din martie), distincția a fost înmânată primarului municipiului Medgidia, Marian Iordache, preşedinte al comitetului de organizare (a venit cu un frumos buchet de flori pentru doamna Sida Spătaru), vice-primarului Sorin Țuțuianu, director de festival, şi directorului artistic Daniel Gheorghe. De asemenea o diplomă specială a fost acordată sponsorului festivalului, compania Lafarge România, care, iată, face mult mai mult pentru muzica românească decât o firmă autohtonă... De notat importanța conferită de cei din Medgidia trofeului: absolut toți componenții echipei organizatoare, în număr de peste 20, au venit cu un autobuz la Palatul Cantacuzino! În urmă cu câțiva ani a susținut un aplaudat recital pe scena festivalului “Dan Spătaru” cel care este trubadurul nepereche al cântecului de dragoste, un profesionist în adevăratul sens al cuvântului – Gabriel Dorobanțu, revenit pe podiumul nostru după 15 ani şi distins cu Premiul pentru interpretare. Premiul pentru rock a revenit la ediția actuală formației care vrea, ca noi toți de altfel, să avem “o țară ca afară”. Până când acest deziderat se va împlini (probabil vom mai avea mult de aşteptat!), Cornel Ilie, Nicu Sarghea, Gabriel Maga, Bogdan Crucianu “au dat alarma”, aşa cum sună alt hit recent al grupului. În sfârşit, la sugestia colaboratorului nostru permanent Florian Lungu, premiul pentru jazz a fost acordat unei reale certitudini a genului, Luiza Zan.

Ne-a bucurat din toată inima prezența doamnei Anca Vlad (“Fildas”, “Catena”), o mare susținătoare a muzicii în general şi a revistei “Actualitatea Muzicală” în special. De altfel, tot dânsei îi datorăm reportajul realizat de televiziunea Senso. Alți parteneri media tradiționali, care n-au lipsit

O. Ursulescu, M. Dragomir

Gabriel Dorobanțu

Daniel Gheorghe, Sorin Țuțuianu, Marian Iordache

Vunk

Luiza Zan

nici de această dată, au fost cotidianele “Ultima oră” (director: Ion Marin) şi “Cronica Română”, revista “Sănătatea noastră” (director: Maria Şerban), Radio România. De altfel, de la radioul public au fost pungile în care colegii noştri de la Editura Muzicală, Carmen Cârneci şi Cosmin Aslam, au pus cărțile acordate drept premiu. Aşa cum un partener nelipsit şi... gustat este “Veritas Panciu”, de unde directorul general, ing. Adrian Toma, ne trimite de fiecare dată licori de vis, vin şi şampanie, pe care oaspeții japonezi, buni cunoscători, le-au apreciat ca atare. Socializarea şi... degustarea au avut loc în sufragerie, unde pe masa impunătoare de stejar a fost amenajat un prânz ca-n poveşti (păcat că a lipsit maestrul Viorel Cosma, deşi invitat, s-ar fi convins că a fost cel mai “tare” cocktail pe care l-am oferit vreodată invitaților noştri!). O sută de persoane au comentat, s-au cunoscut, au schimbat cărți de vizită cu oaspeții din Japonia, a fost o atmosferă extraordinară pentru care trebuie să mulțumim firmei de catering S. C. Cantiland Cris S. R. L, condusă de doi maeştri ai artei culinare, Dana şi Ilie Ioniță. Ce bine au “mers” specialitățile lor cu vinurile albe şi roşii de Panciu!

Aşa a fost la ediția a 21-a a premiilor AM. Cornel Ilie de la Vunk a povestit cu umor cum citea an de an în revistă lista laureaților şi regreta că nu se regăsea în ea... aşa încât, dragi creatori şi artişti, la treabă, nu mai e mult până la ediția următoare! (Foto: **Gabi Boholț**)

Redacția

Remember ALIN CONSTANȚIU

Mesajul estetic nemuritor al jazz-ului tradițional de la începutul veacului al XX-lea, a fost asumat la noi, în ultimii ani, de **„Remember '26"**, grup instrumental întemeiat în 1996 din inițiativa clarinetistului și saxofonistului **Alin Constanțiu**, într-o formulă alăturând exclusiv componenți ai **Big band-ului Radio**. Repertoriul acestui combo a cuprins teme notorii aparținând stilurilor ***New Orleans***, ***dixieland*** și ***swing***, redimensionate cu gust, în versiuni policrome, pline de strălucire, nerv și feeling. Indiscutabil, experiența și creativitatea interpreților și-au spus cuvântul.

Născut la 12 august 1939, **Alin Constanțiu** s-a dedicat cu fervoare, timp de peste 40 ani artei sunetelor, ca interpret improvizator la clarinet, saxofon alto, saxofon tenor, saxofon bariton, ca șef de formație și aranjor. După studii muzicale incipiente numărând nouă ani de vioară și cinci de clarinet, contactul său cu jazz-ul s-a realizat din perioada anilor '60, când **Iancsi Körössy** l-a inclus într-o formulă instrumentală de factură „bop". Tot de pe atunci amintim colaborările sale cu mai marii jazz-ului nostru, **Jean Ionescu**, **Cristian Colan**, **Richard Oschanitzky**, **Eugen Ciceu**, **Radu Maltopol**, **Gaston Ursu**... Cea mai îndelungată și fructuoasă conlucrare în anii '70 – '80, **Alin Constanțiu** a avut-o cu pianistul **Marius Popp**. De menționat, de asemenea, aparițiile pe scene din Praga și Budapesta, prezența sa la „Zilele Culturii Românești" de la Mannheim, Germania, în 1979 (unde clarinetistul a fost cotat de un cronicar drept ***„un Benny Goodman al României"***), ca și participarea împreună cu **„Marius Popp Group"** și **„Vocal Jazz Quartet"** la Festivalul de Jazz de la Göttingen, continuată cu un turneu prin mai multe orașe germane.. Cum jazzman-ului îi stă bine cu... drumul, **Alin Constanțiu** a hălăduit prin multe țări ale Europei precum și, la bordul unui transatlantic, pe la New York, Washington, San Francisco, mai departe în Caraibe, Jamaica și Columbia, cu alt vas atingând sudul Italiei, Casablanca, prin Gibraltar în Spania și Portugalia, apoi în nordul vechiului continent, în Finlanda și Suedia. În vremea din urmă, pe lângă activitatea în fruntea grupului **„Remember '26"** (scenică și de studio, ca lider, impresar, aranjor), **Alin Constanțiu** a efectuat înregistrări de duo cu ghitaristul

Marian Georgescu, a continuat munca în cadrul **Big band-ului Radio** pînă la vârsta pensionării și a fost totodată coechipier permanent al lui **Johnny Răducanu** în formația **„Johnny Răducanu & Friends"**.

În seara de luni 28 martie 2011, **Alin Constanțiu** s-a stins dintre cei vii, lăsând celor ce l-au cunoscut, pe lângă regretul de a nu mai fi printre noi, amintiri de neuitat. Cel de Sus să-l odihnească...

Florian LUNGU

Gala premiilor de jazz

Juriul alcătuit din Maria Balabaș, Anca Romeci, Mirela Stoenescu-Tollea, Alexandru Vârtaci-membri și Alexandru Șipa-președinte, reunit în ședința de lucru din data de 2 aprilie 2011, a stabilit lista cu următoarele premii ce au fost anunțate public în Gala Premiilor de jazz ce a avut loc luni 4 aprilie 2011 ora 18.00 la Sala de concerte Dalles din Capitală.

Premiul de excelență-Alex Brașovean Silex Band-Sibiu; Premiul „Muzicianul anului"-Sorin Romanescu; Premiul pentru debut-TRIO C-tin Mirea; Premiul „Revelația anului"-Aldo Blaga; Premiul „Revelația anului"-Nadia Trohin; Premiul "Revelația anului"-Cătălin Putingher; Premiul „Confirmarea anului"-TRIO Sorin Zlat; Premiul „Confirmarea anului"-Grupului Capriel Dedeian & Jazz Challenge; Premiul „Confirmarea anului"-Grupului Marius Pop & The M Theory; Premiul CD-ul anului: „Intelligence is all around"-TRIO Mircea Tiberian; Premiul pentru publicistică-Petru Ilieșu; Premiul „Cel mai valoros muzician român din diaspora"-Florin Niculescu; Premiul „Casa de producție a anului"-Soft Records; Premiul special al juriului-Puiu Pascu; Premiul „Formația anului"-Bega Blues Band-Timișoara; Premiul Fundației MUZZA-Premiul conexiuni jazz-muzică clasică-Mirela Zafiri.

În acest an, juriul a decis să nu acorde Premiul „Managerul anului" deoarece nici un festival/eveniment nu a programat/promovat suficient de mult și bine formațiile autohtone și îndeosebi cele tinere.

Cu excepția lui Florin Niculescu reținut în Franța de obligații profesionale-concertistice și care va reveni pe scena Ateneului Român în data de 15 iunie, prilej cu care i se va înmâna Diploma și premiul, toți laureații-muzicieni și formații au susținut micro-recitaluri mult aplaudate. O parte dintre aceștia au avut și invitați precum Mircea Tiberian pe Nadia Trohin, Sorin Romanescu pe Alex Man și Luiza Zan, iar Bega Blues Band pe Mirela Zafiri.

Au existat și două bonusuri, ca preludiu la festivitatea de decernare a premiilor a cântat Grupul Iarmarock-rock-blues și George Natsis-o piesă In memoriam Alin Constanțiu.

În holul Sălii Dalles, Fundația MUZZA, principalul organizator al evenimentului, sprijinit și de această dată de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național și Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, a amenajat o expoziție de afișe cu principalele evenimente jazz-istice ale anului 2010 și o expoziție cu vânzare de cărți și CD-uri. Detalii pe www.fundatiamuzza.ro (**A.Ș.**)

Titel, premiu în Cer...

Octavian URSULESCU

La scurtă vreme de la dispariția sa, compozitorul ieşean Titel Popovici a cucerit premiul III la Festivalul-concurs de creație şi interpretare ale romanței „Crizantema de argint", ediția a 19-a, de la Chişinău. Piesa are un titlu premonitoriu, parcă, „Mai păstrez în amintire", versurile aparținând pictorului Traian Mocanu, iar orchestrația lui Constantin Bardan (în timpul vieții compozitorul, un maestru al orchestrației, semna toate aranjamentele creațiilor sale). Aşa după cum ne informează văduva

compozitorului, d-na Mimi Popovici, a fost una din ultimele sale creații; în clipa morții avea pe pian orchestrația unei piese scrise pe versurile lui Grigore Vieru, „Mă rog"...

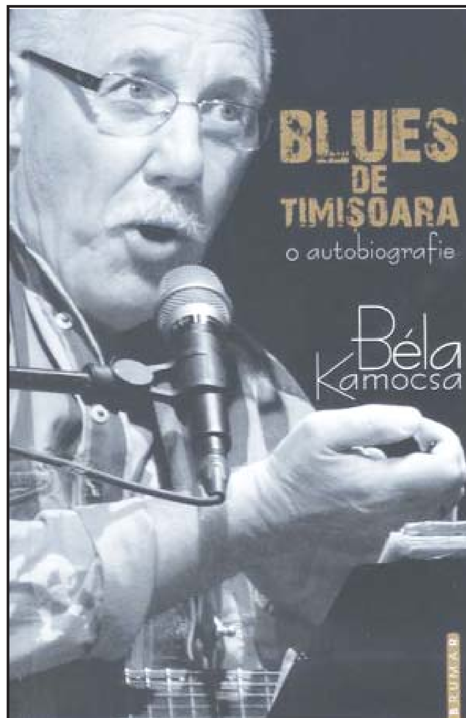
Alte amănunte despre concurs ne-a furnizat frumoasa interpretă a piesei, Nina Cuciuc, fostă elevă la clasa prof. Titel Popovici, interpretă de romanțe, şansonete, muzică uşoară, populară, de petrecere, cu două CD-uri de romanțe la activ. De altfel, romanța i-a adus cele mai multe trofee în carieră, la festivalurile „Crizantema de aur" (Târgovişte), „Crizantema de argint" (Chişinău), „Rapsodii de toamnă" (Câmpulung-Muscel), „Nae Leonard". La Chişinău publicul este unul deosebit, vine la sală ca la o sărbătoare, cu flori şi respect imens față de artişti. Conform regulamentului, la „Crizantema de argint" numele autorilor de la „Creație" nu sunt cunoscute, aşa încât doar la Gala laureaților interpreta a avut ocazia să vorbească despre cel mai titrat compozitor participant la cele două „Crizanteme" surori, Titel Popovici, fostul său dascăl.

„Când m-am apropiat de microfon, emoțiile îmi coseau genunchii şi îmi strangulaseră vocea. Mă durea prea tare să conjug verbul "a fi" la trecut, vorbind despre imensitatea talentului mult-regretatului Titel Popovici. Pentru o fracțiune de secundă mi-a apărut în fața ochilor chipul compozitorului, cu timidu-i surâs în colțul buzelor. Mi-am revenit şi am putut da grai sentimentelor copleşitoare... Pe 29 noiembrie 2010 a plecat la ceruri cel mai valoros şi prolific compozitor ieşean, Titel Popovici, care de o seamă de ani a încântat scenele celor două „Crizanteme" româneşti cu sublime romanțe. A plecat să scrie muzică îngerilor... Dar, înainte de a pleca, a avut grijă să ne lase, pentru inimile noastre, ultima sa romanță, „Mai păstrez în amintire", în care ne atenționa că sunt doar „doi paşi până la iubire şi un pas până la moarte"... Sunt fericită că admirabilul public din Chişinău a avut onoarea să asculte romanța de adio a regretatului compozitor!". După această emoționantă mărturisire a Ninei Cuciuc, spectatorii s-au ridicat în picioare, aplaudând frenetic, şi parcă aplauzele lor atingeau Cerul... Solista a adăugat: „Acesta e testamentul muzical pe care a dorit să ni-l lase în suflet: romanța se cântă cu sufletul, iar Maestrul avea suflet de romanță".

Ultima oră: Ştefan Atârgovițoaei, elev al lui titel Popovici de la vârsta de 5 ani, a cucerit Marele Premiu la Sanremo Junior!

BLUES DE TIMIŞOARA

Plecat dintre noi în 2010, Kamo a avut tăria să-şi dicteze în ultimele luni de viață amintirile nepotului său Tinu Pârvulescu, rezultând un volum de 174 de pagini (incluzând 20 de pagini de fotografii), apărut la editura Brumar. Personaj ieşit din comun, muzician cu activitate prodigioasă în rock (Phoenix) şi mai ales jazz -blues (Gramofon, Bega Blues Band), dar şi remarcabil animator cultural (fondator de festivaluri, autor de proiecte exemplare cum ar fi turneul « De la Gershwin la Sting », Kamo şi-a pus pecetea nu numai asupra muzicii timişorene, ci asupra întregului spațiu cultural autohton. Neaş-teptat, din cele 5 capitole, 4 sunt dedicate anilor de dinainte de 1989, şi doar ultimul - 20 de pagini - multiplelor sale realizări de după '89. A preferat se pare să se oprească asupra vieții de sub dictatură, cu

greutățile şi înfruntările de atunci, prea puțin cunoscute de cei tineri.

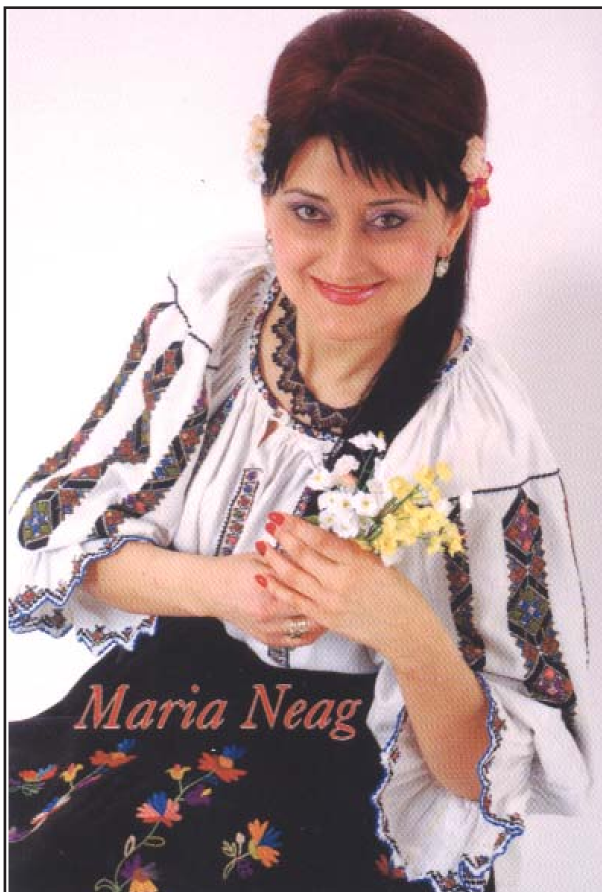
Amintiri calde, sincere, derulate atractiv, un volum de citit pe nerăsuflate - păcat că este atât de subțire. Un prieten de care ne vom aminti de-a pururi.

Florin-Silviu URSULESCU

Perenitatea tradițiilor

Octavian URSULESCU

Cândva, la un spectacol în amintirea lui Toni Iordache, vorbeam cu maestrul Constantin Arvinte despre necesitatea de a avea cât mai mulți oameni care să înțeleagă obligativitatea perpetuării tradițiilor noastre folclorice – singura şansă de a ne afirma identitatea în concertul mondial, fatalmente, globalizant. Iată că un asemenea om există în județul Mureş, a fost ales de oamenii locului deputat în Parlamentul României şi se numeşte Vasile Ghiorghe Gliga. Să nu uităm că numele îi este legat de faimoasele instrumente muzicale produse de întreprinderea sa, ca şi de dansul sportiv, fiind preşedintele federației naționale de specialitate. Dar, în acest context ne vom referi la o manifestare unică în România, “Balul însuraților”. Eu aş putea fi considerat subiectiv (sunt mureşean) sau necunoscător într-ale genului, dar reținem declarațiile celor două mari staruri invitate, Nicolae Furdui Iancu şi Sava Negrean Brudaşcu, ca şi a vedetei TV Mihaela Tatu (ea realizează emisiunea de profil “Hanul lui Tatu” la Antena 2): “Aşa ceva n-am mai văzut în viața noastră, este uluitor!”. Despre ce este vorba: “delegații” din toate satele județului, multe din ele cu primarii şi însemnele specifice în frunte, vin cu cântec, joc, obiceiuri, umor, lansări de cărți, virtuozitate, într-un maraton de peste 12 ore... unul. Da, pentru că anul acesta, datorită înscrierilor uriaşe (peste 800 de persoane!), în marea sală de bal a Castelului “Dansul viorilor” au fost... două maratoane, cu program diferit şi surprize pentru fiecare. Şi totuşi, veți spune, în ce constă unicitatea? Ei bine, în faptul că absolut toți cei prezenți (inclusiv familia Gliga, organizatoarea evenimentelor, redactorii de la postul TV local, care a transmis în direct, integral, inclusiv pe internet-au venit sute de mesaje din toată lumea!, invitații de onoare – deputatul Ghiță Zoicaş, din Maramureş, cu soția) sunt înveşmântați în costume populare autentice!! Mai e nevoie să spun că şi eu sunt nespus de mândru de al meu, chiar dacă e de pe la Ibăneşti şi nu de la Chiher, unde am copilărit?

Au venit artişti, precum şi simpli participanți, din Chiher, Ibăneşti, Hodac, Solovăstru, Ideciu de jos, Batoş, Brâncoveneşti, Suseni (Luieriu), Gurghiu, Beica de jos (Nadăşa, Şerbeni – poate la o ediție viitoare Florentina Satmari, născută aici, va veni să filmeze pentru Național TV!), Breaza, Vătava, Deda (Deda Bistra, Pietriş), Fărăgău, Reghin, Sovata, dar şi din alte localități, atraşi de faima evenimentului - Baia-Mare, Cluj-Napoca, Târgovişte, Bistrița, Bucureşti, Braşov! Mulți dintre aceştia locuiesc de mult la oraş, dar şi-au comandat special costum popular pentru a se reintegra în atmosfera în care au crescut. Bucuria cea mai mare a fost să vedem foarte mulți tineri, dar şi o neobosită dansatoare a jocurilor româneşti, purtându-şi mândră costumul folcloric maghiar! Marcă înregistrată la OSIM, “Balul însuraților” de la Reghin a fost, şi la ediția a IV-a, unul complex: expoziție de obiecte vechi chiar în sala de bal (Flore Suceava), recital al reputatului rapsod popular Maria Bucin Crişan din Sânmihaiul de Pădure, expoziție de fotografie cu familii (ai lui Vodărelu, Suceavă, Gliga) de pe Valea Gurghiului, Mureşului şi a Beicii, inclusiv o figură istorică, dr. Eugen Nicoară, în costum popular, expoziție de obiecte tradiționale vechi (Ioan Bândilă), cărți vechi (Ilie Frandăş – scriitor şi “chizeş” la evenimente, împreună cu Bândilă), expoziție cu vânzare de costume populare (Rafila Moldovan din Idicel, Emilia Sorlea din Pietriş, Maria Potăcean), icoane pe sticlă (Elena Costinaş), obiecte lucrate manual (fam. Frențiu), linguri din lemn (fam. Suciu), cărți apărute recent. Poate fi ceva mai minunat? Sau poate fi ceva mai emoționant decât primirea tuturor participanților cu tradiționalele chiuituri, urmate de o frumoasă poezie a lui Ilie Frandăş şi de rugăciunea rostită de preotul Dumitru Gherman?

Greul celor aproape 24 de ore (!) a căzut, în bună parte, pe umerii (instrumentele) formației conduse de prof. Ioan Conțiu (a doua zi a venit şi cu remarcabila sa orchestră alcătuită din muzicieni adolescenți), alcătuită din Ioan Conțiu-vioară, Florin Cochisa-sax, Remus Faghiura-claviaturi, Dan Fülöp-contrabas, Koszorus Kalman-braci şi având alături ca solişti permanenți pe frații Maria Sântean Faghiura şi Teodor Sântean. În cele două spectacole au mai cântat cunoscuții Maria Neag şi Mihaela Botoş (ambele din Urisiu, care ține tot de comuna Chiher!), Anuța Crişan din Sântu, David Puşcaş din Filpişu Mare, Sorin Pantea din Reghin, Izabela Grama, Corina Florea

Covaciu, dar şi Georgiana Puşcaş, 15 ani, din Nadăşa. E foarte greu să trecem în revistă tot ce s-a întâmplat la această manifestare excepţională, dar vom încerca. Sentimental, încep cu Chiherul meu, atestat documentar de pe la 1453, dar cu o vechime de pe vremea romanilor, dovadă că aici s-au

Nicolae Furdui Iancu

descoperit două castre romane, la Fânaţe şi la Câmpu Cetăţii, cu monede din acea perioadă. La Muzeul etnografic din incinta Primăriei Chiheru se află prima ediţie a Cazaniei lui Varlaam şi alte cărţi religioase în slavonă. În absenţa primarului Emanoil Hurdugaci (decese în familie), chiherenii au fost conduşi de starostele Aurel Inţa, între dansatorii de frunte fiind Viorel Inţa, în prezent şef al Poliţiei din Bistriţa. Programul a inclus o "Roată" şi o "Cocişă" (brand chiherean!), cu peste 20 de chihereni (să nu uităm că, pe plan local, "Balul însuraţilor" are loc de multă vreme la Chiher, de Bobotează!) veniţi din toată ţara. Nu putem trece peste încântarea produsă de rapsozii populari Rafila, mamă, şi Mihai Moldovan, fiu, din Idicel (ce umor neaoş, spontan la acesta din urmă!), de femeile din Pietriş, de multitudinea de tablouri muzical-coregrafice ale celor din Ibăneşti (soliştii Beatrice Oprea şi Marinel, savurosul moment satiric scris de Eugen Matei, cu Neluţu Gliga animator) şi Hodac (cu Dumitru Bucin şi Eugen Butilcă în frunte şi cu solista Violeta Man)- "Roata", "Banu Mărăcine", "Maramureş", rapsozii populari Vasile Crişan din Sânmihaiul de Pădure (un artist uluitor, sculptor, creator de costume şi instrumente muzicale) – tulnic, caval, fluiere, frunză, Ioan Bândilă (taragot, poezie), solista Elena Fola din Solovăstru, jocul antrenant al celor din Luieriu, "Corul dacic" din Şerbeni, ansamblul "Doina Mureşului" coordonat de cunoscuta interpreta Sorina Bloj... Ibăştenii au ridicat sala în picioare cu "Obiceiul găinii", de un umor rar, nelipsit la nunţile din zonă; cum găina trebuie cumpărată la final de nunul mare, s-a văzut în această postură...Nicolae Furdui Iancu!

Dacă strălucitorul Nicolae Furdui Iancu a cântat, alături de formaţia sa, "Crai nou" din Alba Iulia, în ambele spectacole, celor de duminică le-au fost rezervate încă două surprize, recitalul solistei Sava Negrean Brudaşcu, alături de taragotistul prof. Ioan Berci, precum şi darul deputatului Ghiţă Zoicaş - renumitul ansamblu profesionist „Transilvania" din Baia-Mare (director Iuliana Dăncuş, dirijor Marius Szabo). Cele trei tablouri coregrafice (Banat, Câmpie, Maramureş), solista vocală Ileana Bumbar şi taragotistul Dumitru Dobrican au fost rapid asimilate de participanţi, care au invadat spaţiul de joc. Aşadar, dacă nu aveţi costum popular, comandaţi-vă rapid, fiindcă se ştie de pe acum – ediţia a 5-a a „Balului Însuraţlor" va avea loc în primul week-end din februarie 2012!

Paiul... Grammy

În articolul nostru *Paiul din ochiul altuia* făceam referire la un anunţ – reclamă legat de un spectacol al lui Damian Drăghici, cu afirmaţii bizare, cea mai şocantă fiind aceea că ar fi câştigat un premiu... Grammy.

Din investigaţiile noastre reiese că: este vorba de un album nominalizat, NU câştigător, la premiile Grammy, JOURNEY WITH THE SUN (din 2001), că albumul nu este de jazz, ci de world music, că Drăghici nu este liderul grupului, ci cunoscutul saxofonist Paul Winter, care conduce un grup de 12 muzicieni, iar contribuţia instrumentală a lui Drăghici (« Damian » cum este trecut pe disc) este specificată la doar două cântece din cele 13 - Broken Arm (piesa 3), Mountain Wedding (4).

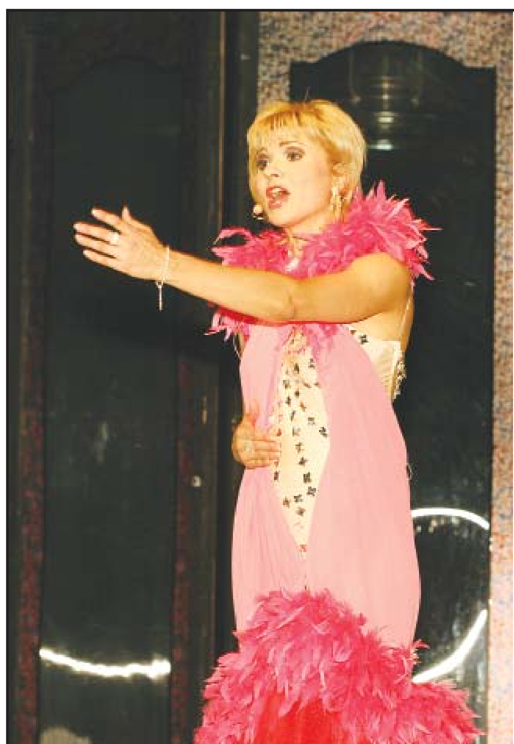

Concluzia rămâne aceeaşi: mai multă informare şi precizie s-ar impune, iar artistului (altminteri un muzician talentat şi neobosit) – mai multă modestie. (**Red.**)

Bonsoir, Răduică!

Ana-Maria SZABO

Avem un talent rar de a ne ignora marile valori, vocile de excepție! Sigur, Daniela Răduică este departe de a fi o necunoscută, dar în cele două decenii de carieră fructuoasă merita, prin prisma calităților vocale remarcabile, să devină una din vedetele genului. A cucerit zeci de premii, a terminat o facultate de teatru, a fost un timp solistă a Teatrului de revistă „Constantin Tănase" din Bucureşti, dar a cunoscut consacrarea pe scena Teatrului de revistă „Majestic" (din cadrul teatrului „Toma Caragiu") din Ploieşti, unde activează şi în prezent, cu mare succes. Aici, la Ploieşti a avut şansa de a colabora cu doi artişti de talie, care au ştiut să-i pună în valoare talentul. Este vorba de compozitorul Viorel Gavrilă, dirijorul orchestrei şi cel care i-a scris câteva piese inspirate, precum şi de regizoarea, coregrafa şi scenografa Marcela Țimiraş, care a ştiut s-o distribuie de fiecare dată în rolurile potrivite. Este şi cazul succe-sului nr. 1 al actualei stagiuni, „Bonsoir, Paris!", care i-a adus, după participarea la Festivalul umorului de la Vaslui, supranumele de „Edith Piaf a României". Iată de altfel ce scria presa după reprezentația teatrului ploieştean: „Explozie de culori a costumelor cu croieli de haut couture pur-tate de balerine şi balerini tineri şi talentați, voci adevă-rate, tulbură-toare, o core-grafie, o sce-nografie şi o regie de excepție au determinat publicul să se încline în fața splendidei in-cursiuni în show-ul de tip parizian". Ast-fel, Daniela Răduică inter-pretează ad-mirabil atât o primă audiție a lui Viorel Gavrilă, „Pourquoi ", cât şi melodii celebre lansate de Edith Piaf (evident), Charles Aznavour, Yves Montand, Patricia Kaas, versiunile sale la „Rien de rien" sau „La vie en rose" fiind absolut senzaționale. Revenim la aprecierile presei, pentru a nu părea noi subiectivi: „*Bonsoir, Paris!* a adus pe scenă cântece, balet, pantomimă, comedie, costume strălucitoare, fete frumoase, într-un cuvânt, cabaret. Între toate vedetele trupei teatrului din Ploieşti a strălucit, fără doar şi poate, Daniela Răduică. Ea a dat amprenta franțuzească a celebrelor cabarete pariziene. Vocea puternică, interpretarea, până şi fizicul o avantajează să intre în pielea lui Edith Piaf: dramatismul vocii, gestica şi trăirile ei sunt tot una cu cele ale celei numite „la môme Piaf". Toată suflarea prezentă la festival aştepta nerăbdătoare întâlnirea cu Nico, cu Daniel Iordăchioae, cu George Liviu Frâncu, renumit artist de pantomimă, şi, de ce nu, cu Romeo Zaharia. Însă cu fiecare apariție pe scenă Daniela Răduică a devenit aleasa inimilor spectatorilor. A detronat-o pe strălucitoarea Nico şi tot ce-a însemnat derularea de forțe a celui mai premiat teatru de revistă din ța-ră" („Obiectiv").

Dintre toți oamenii care i-au marcat devenirea artis-tică, Daniela se opreşte la trei: Aurel Giro-veanu, care, în calitate de preşedinte de juriu i-a acordat primele trofee, Viorel Gavrilă, care a adus-o la Ploieşti în 1993, şi regizoarea Marcela Țimiraş, care după ce a văzut-o şi a ascultat-o i-a spus răspicat: „Tu o să cânți Piaf!". Iată ce spune compozitorul şi dirijorul Viorel Gavrilă despre ea: „Daniela Răduică este o cântăreață excepțională, are o muzicalitate deosebită şi un timbru asemănător cu al lui Piaf. Consider că ea a reuşit să atragă foarte mulți spectatori la teatru şi la spectacolul nostru *Bonsoir, Paris!...* Daniela Răduică este una din vocile cu mare personalitate în muzica noastră uşoară, cu un timbru special al vocii şi o muzicalitate deosebită, care îi conferă o particularitate aparte. Am cunoscut-o acum 20 de ani, când bătea la porțile afirmării. A muncit foarte mult, are o ambiție şi o determinare cu totul ieşite din comun, o uşurință deosebită în învățarea şi descifrarea pieselor, a textelor, şi nu în ultimul rând este un coleg extraordinar la Teatrul „Majestic". Am colaborat la câteva piese, eu în calitate de compozitor, ea de interpret şi am avut un succes deosebit şi realizări cu totul excepționale. Este, într-adevăr, cea mai valoroasă Edith Piaf a României!".

Pare greu de crezut, dar Daniela Răduică nu are până în acest moment nici un album! Dar simte că 2011 poate fi anul ei şi încearcă să recupereze, lansând două în acest an. Absolventă a Şcolii de artă din Craiova, oraşul ei natal, este o mare iubitoare, cunoscătoare şi tălmăcitoare a folclorului autentic, aşa încât un prim album va reuni melodii nemuritoare din Transilvania, Banat, Moldova, Maramureş, Oltenia, între care cântece lansate de Maria Tănase şi Ioana Radu, cărora li se va adăuga un colaj cu cântece de petrecere. Al doilea CD va fi unul de muzică uşoară, având ca nucleu şapte melodii încredințate ei de reputatul compozitor-interpret de la Chişinău, Yan Raiburg. Ambele, anticipăm, vor fi veritabile succese!

Zamfir 70

Marius GHERMAN

Mai este oare România o țară normală? Când mari compozitori şi artişti sunt aruncați afară din case, când valorile sunt ignorate sau marginalizate şi ajung să fie mai apreciate peste hotare decât în țară sau, şi mai rău, sunt împinse să părăsească România? Când nu sunt cinstiți cum se cuvine, nu sunt făcuți Cetățeni de onoare, nu au străzi, săli sau teatre care să le poarte numele? Gheorghe Zamfir este o celebritate mondială, a vândut zeci de milioane de discuri, iar când a împlinit

70 de ani ne aşteptam să fie invitat la Cotroceni, Ministerul culturii, decorat, felicitat, chemat la toate televiziunile, dar nici vorbă de aşa ceva. Au venit să fie alături de el personalități din Canada, Franța, Elveția, Republica Moldova, l-au sărbătorit prieteni şi colegi, dar nimic oficial! Nici măcar un post de televiziune, înafară de OTV, în marea sală a clubului Phoenix de la Cernica, unde patronul este... turc! Se confirmă ceea ce spuneam mai sus, fiindcă Zamfir este extrem de popular în Turcia, unde a susținut numeroase concerte şi a înregistrat pentru banda sonoră a spectacolului "Troia", al celebrului ansamblu "Fire of Anatolia". De altfel, cel care a adus în nenumărate rânduri colectivul coregrafic la Bucureşti, Tudor Chițu, este impresarul lui Gheorghe Zamfir şi a organizat festivitatea de care vorbeam.

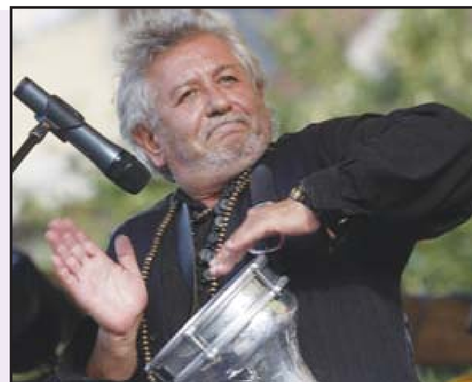
Clubul Phoenix a fost arhiplin, între cei care au ținut să fie de față fiind Mihaela Tatu, Ovidiu Lipan, Nicolae Voiculeț, Paula Iacob, Liana Stanciu şi Mihai Georgescu, deşi ne aşteptam ca toată floarea muzicii populare să fie alături de el. Au venit, totuşi, şi au cântat, alături de remarcabila orchestră condusă de Marin Alexandru, Gheorghe Turda (în smoking, sosit direct de la o filmare) şi tot din Maramureş tânăra şi talentata Oana Tomoiagă, al cărei CD l-am recenzat în revistă, distinsul cântăreț din Teleorman Gheorghe Gheorghe, partenera lui Zamfir în câteva cântece de succes, Adriana Antoni, precum şi Anişoara Vlaicu. La final au evoluat oaspeții de la Chişinău, în frunte cu virtuozul Vasile Iovu, ca şi câțiva dintre elevii lui Zamfir. Se înțelege, cel mai aşteptat a fost recitalul sărbătoritului, presărat cu amintiri, tristeți, dureri într-o confesiune tulburătoare. Dar, mai ales, a cântat, inclusiv vocal, cum ştie numai el...

Ovidiu Lipan... balcanic

Dan CHIRIAC

La 13 ani a fost descoperit de Nancy Brandes şi cooptat în formația sa de la Iaşi - Roşu şi Negru: era o aşchie de copil (de unde şi porecla Țăndărică), dar a devenit rapid un fenomen - cel mai bun baterist al rockului nostru. A trecut la Phoenix, a fugit cu aceştia din țară în 1977, şi-a continuat activitatea muzicală în Germania şi s-a întors după '90, fiind considerat în permanență un baterist de excepție.

Din păcate se subliniază doar activitatea sa de instrumentist-interpret, ignorându-se deseori capacitatea sa creativă într-o zonă încă prea puțin exploatată la noi – să-i spunem World Music... autohtonă. Ovidiu vrea să sublinieze diversitatea filoanelor muzicale de la noi, un aspect multicultural evidențiat de cercetători şi specialişti, dar rareori valorificat spectacular. A lansat nu puține discuri cu sonorități aparte - Visul Toboşarului (1999), Renaşterea (2001), Aniversare (2003), Bachița (2004), Getica (2004), Visul Toboşarului, re-editare (2005), La Passion (2006), Iskander (2007) – apelând la muzicieni de diverse etnii din România. Este foarte apropiat de filonul aromân, colaborând cu o „voce" de excepția a etniei – Stelu Enache –, dar nu trebuie să uităm colaborările sale cu Gheorghe Zamfir sau Fanfara Zece Prăjini. Melodicitatea lucrărilor şi prelucrărilor sale i-a adus (pe drept, pe nedrept) comparația onorantă cu

Goran Bregovici, dar credem că Ovidiu are o viziune mult mai amplă asupra fenomenului muzical balcanic.

Şi poate odată şi odată se vor găsi fonduri pentru „visul toboşarului" - un spectacol grandios pe care-l plănuieşte demult, cu decoruri, lumini şi lasere, costume, ansambluri şi formații de toate tipurile, sute de muzicieni participanți, într-un „tot balcanic" complex şi cuceritor.

Gabriel Boholț – prietenul artiştilor

Oana GEORGESCU

Sala Cinema 3D a Cinematografului PATRIA găzduia la începutul acestui an un dublu eveniment cultural special - Vernisajul Expoziției de Fotografie a artistului fotograf Gabriel Boholț, intitulate „IGNAT ÎN MARAMUREŞUL ISTORIC", şi prezentarea filmului documentar cu acelaşi nume, realizat de echipa de jurnalişti Elena Boholț şi Alex Andrieş. Ineditul momentului a fost marcat şi de prezența unor artişti de renume din Maramureş in frunte cu Nuțu Leordan şi soții Maria şi Gabi Arba, protagonişti ai şedintei foto şi ai filmului, care au încântat publicul cu melodii transmise de la moşii lor, cântând la ceteră (Gabriel Arba), zongoră (Maria Arba) şi dobă (Ionuț Bledea)! Succesul expoziției la care au fost prezenți şi regizorul Geo Saizescu, Vasile Timiş, Secretar de Stat în Ministerul Culturii şi Patrimoniului Național, Marius Iuraşcu, director „România Film", interpretul Ion Lăceanu sau prof.univ.dr. Carmen Stoianov (preşedinte Asociația pentru Integrare Culturală Europeană) a fost unul pe măsura talentului şi profesionalismului lui Gabriel Boholț. El este membru marcant al Asociației Artiştilor Fotografi din România (preşedinte Ştefan Toth) şi fotograful ultimelor ediții ale Galelor Premiilor Revistei „Actualitatea Muzicală". Recent, tot la Cinema PATRIA, acesta a inaugurat, cu ocazia Sărbătorilor de Paşti, o altă expoziție de fotografie intitulată „7 ZILE". Este un proiect al cărei temă a fost legată de Săptămâna Patimilor şi care a surprins spectaculoase flori de primăvară momentul tăierii mieilor de Paşti şi al pictării ouălelor, frânturi din spectaculosul icoanelor pictate. Printre invitații speciali s-a aflat şi cunoscutul rapsod al Țării Lăpuşului - Grigore Leşe. De altfel, artistul fotograf Gabi Boholț este binecunoscut şi apreciat pentru pictorialele sale cu artişti, vedete din show-biz şi interpreți de muzică uşoară şi populară: Anna Lesko, Ramona Bădescu, Adrian Enache, trupele EXCLUSSIV (Bianca şi Marian Sârbu), RO-MANIA şi K1, Marinela Pârvu, Călin si Petre Geambaşu, Felicia Filip, Maria Dragomiroiu, Gheorghe Turda, Nicolae Furdui Iancu, Angela Rusu, Iuliana Marciuc sau vedetele Teatrului de Revistă „Constantin Tănase". Faptul că o fotografie cu Anna Lesko semnată de Gabriel Boholț şi preluată din scenele videoclipului „My Bedroom" a fost nominalizată la prestigioasa Gală Anuală „Sony World Photography" Organization ce va avea loc la Teatrul Odeon (Leicester Square) din Londra, spune totul despre valoarea artistului. Imaginea a fost imortalizată anul trecut, pe platoul de filmare a senzualului clip „My Bedroom" şi o reprezintă pe Anna Lesko răsfățându-se pe un "pat" de 5000 de trandafiri roşii, naturali. In ziua turnării videoclipului (regizor Iulian Moga) au fost golite de trandafiri toate florăriile din Bucureşti.

Anna Lesko

Nuțu Leordan

Maria şi Gabi Arba

Cercul „Melos” la TV

Raluca SILVIAN

Nu numai postul de radio Național FM promovează intens muzica românească (că selecția este defectuoasă, asta e altceva, vom discuta separat), dar și „ruda” de pe micul ecran, Național TV, în special prin vizionata sa emisiune duminicală. Este vorba de „Să v-amintiți duminica”, realizată de Florentina Satmari și prezentată de Corina Chiriac, în care muzica ușoară românească are un loc important. La una din edițiile lunii martie, tema emisiunii a fost una extrem de interesantă, aducând în fața publicului acei dascăli adesea anonimi, așa cum scriam, și care, asemeni antrenorilor de la copii și juniori, din sport, descoperă și pregătesc vedetele de mâine. Emisiunea s-a intitulat „Profesori și elevi”, profesorii fiind Anca Țurcașiu, Viorela Filip, Silvia Dumitrescu, Adrian Daminescu – îmbucurător faptul că mari vedete ale cântecului se ocupă generația de mâine! - Valeria Dinu (soția regretatului compozitor Bujor Mișcuția coordonează la Oradea grupul „Vivere”), Sorin Filip (interpret de muzică popu-lară) și Gabriela Nechita. Cum fiecare profesor a venit cu câțiva elevi reprezentativi, Nechita (să nu uităm succesele internaționale ale elevei sale Mădălina Lefter) le-a propus pe Georgiana Dăriescu, Raluca Ursu și Ruxandra Tomulesei, tinere soliste de frunte ale cercului „Melos” din Iași. Cu această ocazie a fost prezentat telespectatorilor cel mai recent CD al cercului „Melos” și anume volumul 3 al seriei „Steluțe pe portativ”.

G. Nechita și elevii săi

Ce trist că televiziunea publică, TVR (ca și postul public de radio, de altfel), a marginalizat aproape total muzica ușoară românească! Pe vremuri avea „Albumul duminical” (asta pentru a ne referi doar la această zi a săptămânii), acum nu mai are nimic, în schimb alții au copiat ideea cu „Duminica în familie” și altele asemenea, cum este și acest program de la Național TV.

ZOLI TOTH - percuționistul.. ecologic

Gabi MATEI

Zoli Toth a urmat cursurile Liceului de Muzică Sigismund Toduță din Timișoara, studii de muzică clasică – percuție și master la Academia de Muzică Gheorghe Dima din Cluj-Napoca, absolvind în anul 2003. Este membru fondator al grupurilor Sensor și Sistem, alături de care a sărbătorit 10 ani de la înființare.

În cadrul Galei “Naționala Internațională” de la Național TV care a premiat importante personalități din diverse domenii, Zoli Toth (Sistem) a fost răsplătit pentru implicarea sa în proiectele “Earth Hour 2010 “ și “Let’s Do It Romania”. El realizează și emisiunea Ecofrecvența, zilnic la Național FM.

S-a întors din nou către muzica clasică interpretând în premieră absolută un concert scris special pentru el de către Adrian Enescu, unul dintre cei mai importanți compozitori români contemporani. Concertul se intitulează “Domino” și este scris pentru percuție și orchestră, fiind prima lucrare în domeniu de asemenea anvergură. În concert Zoli a fost solist și a cântat la 10 instrumente diferite la Sala Radio din București, acompaniat de Orchestra Națională Radio dirijată de maestrul Horia Andreescu.

Reamintim că Adrian Enescu debutează în muzica electronică în anii ’70, dar mai apoi traversează cu succes mai multe domenii muzicale: scrie muzică pop, muzică de balet pentru companii din Italia și Australia, muzică de teatru în Belgia, Olanda și Japonia. Compune muzică pentru aproximativ 65 de filme, iar în ultima perioadă se axează pe muzica contemporană și jazz.

Iată ce spune Adrian Enescu despre colaborarea cu Zoli: “L-am ascultat într-un recital de percuție unde cânta muzică simfonică. După recitalul de la Timișoara, Zoli mi-a dat telefon și mi-a propus să îi scriu ceva. Am vrut demult să scriu un concert pentru percuție și orchestră mare. Acest concert este construit după toate regulile unui concert clasic - allegro, adagio și iar allegro. DOMINO este un “joc” cu sunete pentru o orchestră de 80 de instrumentiști și un singur om care mânuiește 10 instrumente”.

Vocea de aur a Deltei

Octavian URSULESCU

Mă leagă amintirile cele mai frumoase de Alexandra Canareica, interpreta cu glas de aur care a consacrat în muzica uşoară românească un oraş fără tradiţii în domeniu, Tulcea (care a mai dat muzicii rock un nume notabil, cel al formaţiei Accent). Deşi, dacă mă gândesc bine, oamenii de acolo ar trebui să fie cuprinşi de dorul de a cânta, când străbat apele line ale Dunării, la bordul bărcilor! De pildă, cine poate uita marele şlagăr "Cânta un matelot la proră", al lui Vasile Veselovski, transpus solar de regretata Doina Badea? Dar să revenim la Tulcea (era să uit, a mai dat un nume de calibru, dar pe tărâm teatral-actorul Radu Gheorghe, violonist excelent şi el, ca şi Alexandra noastră!) şi la această voce de calibru. Spuneam mai sus că mă leagă amintiri frumoase gândindu-mă la faptul că acum două decenii şi mai bine am prezentat-o în toate momentele de vârf ale carierei sale, de care cu siguranţă îşi aminteşte şi ea: premiul "Criticii muzicale", în 1985, apoi premiul III, în 1986, la festivalul de la Mamaia, fiind una dintre foarte puţinele soliste care se pot mândri cu o asemenea dublă performanţă. Aici a cântat, între altele, "Să cântăm azi omenirii" (dificila şi frumoasa piesă a lui Marius Ţeicu, lansată tot la Mamaia, cu premiu, de Marina Voica) şi, în primă audiţie, "Bună dimineaţa!", de Dan Dimitriu. Am fost alături de ea pe scenă şi în 1984, când a cucerit premiul II la puternicul concurs "Steaua litoralului" de la Constanţa, şi în 1985, la Amara (Premiul Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor), şi la trecerea succesivă prin furcile caudine ale exigentului şi popularului concurs "Steaua fără nume" al TVR, cu probe de mare dificultate, care "filtrau" neiertător. Pentru a vă da seama, azi, ce a însemnat această competiţie care a lansat jumătate din vedetele noastre importante, de la Corina Chiriac şi Cornel Constantiniu la Oana Sârbu, iată traseul străbătut de Alexandra Canareica: prima etapă în 1986, a doua în 1987 şi a treia, finală, abia în 1989! În acest timp participarea la alte concursuri, pregătire asiduă, perfecţionare cu compozitori importanţi, lărgirea repertoriului. Mai mult, alt element de excepţie: Alexandra Canareica a fost, alături de Ramona Bădescu (la rândul ei dublu laureată la Mamaia), ultima câştigătoare a "Stelei fără nume", pentru că a venit Revoluţia şi, ca orice lucru bun, TVR a abandonat acest proiect longeviv... În finală, îmi amintesc, la proba de aptitudini Alexandra a cântat la vioară, iar Ramona la pian, pentru că erau vremurile când vedetele în devenire mai aveau legături cu muzica, descifrând cu uşurinţă o partitură.

Dacă Ramona Bădescu, cu care a urcat în paralel treptele afirmării, s-a consacrat în Italia, Canareica a devenit un adevărat star în Orientul Apropiat, fiind invitată să susţină recitaluri, între 1993-2004, pe scena tuturor hotelurilor de 5 stele din zonă: Cham Palace, Sheraton Damascus, Cairo Sheraton, Novotel Cairo, Sofitel Sharm-el-Sheikh, Sonesta Cairo, Movenpick Luxor, Marriott Dead Sea, Arena Space Amman. Evident, aici interpreta multă muzică internaţională, dar strecura mereu şi piese româneşti, inclusiv de folclor. A fost solistă a Ansamblului artistic "Rapsodia Română", a întreprins numeroase turnee pe litoral sau în ţară, după care "s-a tras" acasă, ca solistă la Hotelul Delta Nature Resort Tulcea, pentru că din 2008 este profesoară de canto muzică uşoară la Şcoala populară de arte din oraşul său natal, străduindu-se să descopere o nouă voce de aur a Deltei. În paralel, îşi desăvârşeşte pregătirea muzicală, fiind studentă în anul III la Facultatea de Muzică din cadrul Universităţii "Spiru Haret".

Alexandra Canareica este o fiinţă ambiţioasă, specială, pentru că s-a adaptat mereu şi a ieşit învingătoare: după ce a studiat vioara timp de 9 ani la Liceul de

Alexandra Canareica

muzică din Galați, şi-a dat bacalaureatul la Tulcea, la liceul de... matematică-fizică! Probabil şi asta a ajutat-o să obțină cu uşurință şi alte diplome de studii: certificatul de competență lingvistică (engleză) în turism, certificatul de competență ca agent de turism şi ghid local/ național, urmând cursurile pentru agent de turism şi ghizi la Institutul Irecson. Vorbeşte perfect engleza, bine franceza şi italiana, fiind pregătită oricând pentru continuarea carierei internaționale. Este o fire timidă, retrasă, sensibilă, probabil exact aşa cum nu trebuie să fii în aceste vremuri ale veleitarismului şi imposturii. Extrem de muzicală, cu un glas de o limpezime rară, Alexandra Canareica este decisă, după etapa internațională de mai bine de 12 ani, să revină în prim-planul muzicii noastre uşoare, aşa încât... compozitori, la treabă, ar fi păcat s-o ocoliți, avem prea puține voci ca ale ei!

Ileana Şipoteanu

Narcisa PENTELEI

Ne propunem ca în paginile noastre să ne ocupăm mai mult de reprezentanții importanți ai genului, marginalizați pe nedrept şi lăsați în umbră de posturile de radio şi TV, nemaivorbind de organizatorii de spectacole. În această categorie intră şi Ileana Şipoteanu, care are la activ o carieră prodigioasă şi peste o sută de cântece înregistrate. S-a născut la 22 iulie 1967 în frumoasa comună Rucăr din județul Argeş, dar de aproape două decenii este vedeta nr. 1 a Constanței. După ce între 1985 şi 1991 a fost solistă a Teatrului „Alexandru Davila" din Piteşti, unde l-a cunoscut pe soțul său, compozitorul şi dirijorul Dumitru Lupu, din 1992 până în 2004 sunt împreună „capete de afiş" ale cunoscutului teatru constănțean „Fantasio".

Cei doi au o fetiță cu numeroase premii muzicale la activ, Dumitrana Teodora, 14 ani, elevă la Colegiul național pedagogic din Constanța. Revenind la Ileana Şipoteanu, să notăm că a urmat cursurile şcolii populare de artă din Piteşti. În 1996 a absolvit facultatea de teatru a Universității „Hyperion", fiind în prezent angajată a Teatrului național din Constanța, devenit în 2007 Teatru de stat. Debutul ei oficial este legat de festivalul de la Mamaia, aşa încât ne-am fi aşteptat ca numele ei să fie amintit la ediția a 40-a, cea de anul trecut, a manifestării; totuşi, în 2006 a primit pe scena festivalului un trofeu pentru activitatea sa artistică. La debut, cum spuneam, în 1986, obține o mențiune la secțiunea Interpretare, pentru ca în 1987 să dea viață uneia dintre melodiile laureate, marele şlagăr „Ce mult te-am iubit" de Dumitru Lupu. În palmaresul său mai strălucesc Premiul presei la marele festival internațional „Lira de aur" de la Bratislava, în 1988, ca şi prestigiosul premiu „Doina Badea" la Festivalul național al teatrelor de revistă, cucerit la trei ediții consecutive, în 1992, 1993, 1994. Pe lângă teatrele amintite a mai colaborat şi cu teatrele de revistă „Constantin Tănase" (Bucureşti), „Nae Leonard" (Galați), „Majestic" (Ploieşti).

A întreprins turnee de succes în Turcia, Italia, Germania, Serbia, Franța, Austria, Belgia. Cu totul special a fost turneul european „Astă seară dansăm în familie", regizat de Cornel Diaconu şi organizat de Centrul național al cinematografiei. Şi pentru că am amintit de cinematografie şi de studiile de actorie ale Ilenei, nu putem nicidecum trece cu vederea filmele în care a jucat: „Iubire elenă"-2010 (regia Geo Saizescu), „Singuri de Revelion"-2005, „Mulineta roşie"-2005, „Peştele verde"-2006, „Trupa de show"-2008, „Dramaticus"-2009. Alte repere majore ale carierei ei sunt ipostaza de consilier artistic la festivalul „Mamaia copiilor"(2001-2005), precum şi concertul de Paşti "Şapte cântece creştine", de la Muzeul de artă din Constanța, unde a cântat alături de orchestra Uniunii de creație interpretativă a muzicienilor din România (UCIMR). Dar, se înțelege, pentru o vedetă de muzică uşoară contează înainte de toate discurile şi şlagărele. Ileana Şipoteanu a lansat până în prezent şapte albume: „Cântece creştine" (1992), „Ce mult te-am iubit"(1996), „S-o luăm de la-nceput" (1997), „Iubire trădată" (2000), „Cântece de iarnă"(2003), „Refrene de iubire" (2004), interpretând de asemenea mai toate titlurile de pe „The Best-Dumitru Lupu" (2009). O eventuală istorie a muzicii uşoare româneşti nu poate ocoli melodiile de mare succes ale Ilenei Şipoteanu, cărora ea le-a dat viață cu sensibilitate, muzicalitate desăvârşită şi farmec. Între ele, la loc de cinste stau „Ce mult te-am iubit", „Cine mi-a luat iubirea", „Ai venit prea târziu", „Am trup de ceață", „Iubeşte-mă, aşa cum te iubesc", „Rendez-vous", „Mă voi gândi la tine", „Îmi cântă marea", „Marinar", „Valsul valurilor"... Ileana Şipoteanu este la vârsta deplinei maturități artistice, o aşteptăm cu noi realizări pe măsura talentului ei de excepție!

Mondo pop

Ronan Keating a colaborat cu legendarul compozitor Burt Bacharach la înregistrarea unui nou album "*When Ronan Met Burt*". "*Mi s-a îndeplinit un vis atunci când am avut şansa să lucrez alături de Burt la acest album",* a declarat Ronan. Cariera lui Burt Bacharach se întinde pe mai mult de 50 de ani şi toate aceste piese sunt melodii clasice compuse de Burt de-a lungul impresionantei sale cariere, fiind înregistrate live cu o orchestră completă.

Solista formaţiei No Doubt se alătură organizaţiei Salvaţi Copiii în eforturile sale de a sprijini copiii din Japonia. **Gwen Stefani** va strânge şi alţi bani prin intermediul unei licitaţii ce va avea loc în Los Angeles, la care se vor vinde ediţii limitate de tricouri realizate de artistă. "Japonia a fost o sursă de inspiraţie pentru mine de-a lungul anilor " – Gwen Stefani. Gwen a făcut o donaţie personală în valoare de 1 milion de dolari, dar a şi creat un mecanism prin care fanii au posibilitatea să o ajute în eforturile sale de a strânge cât mai mulţi bani pentru poporul japonez.

Moby... va lansa un nou album pe 16 mai 2011, la propria casă de discuri, Little Idiot, în format digital, dar şi vinil şi CD, intitulat Destroyed. Albumul vine şi cu un album foto de 128 de pagini care conţine 55 de fotografii realizate de Moby în toată lumea. Cu ocazia acestei lansări, care reprezintă cel de-al nouălea album de studio al artistului, Moby oferă spre download gratuit primul EP al discului, intitulat Be The One, Discul Destroyed este o odisee internaţională care prezintă viaţa lui Moby din spatele scenei.

Pet Shop Boys... revin cu un nou disc, intitulat **The Most Incredible Thing**, Neil Tennant şi Chris Lowe vor lansa un o coloană sonoră pentru un spectacol de balet. Spectacolul de balet este o colaborare cu coregraful Javier De Frutos şi teatrul de dans contemporan Sadler's Wells, bazat pe povestea cu acelaşi titlu scrisă de **Hans Christian Anderson**. Muzica este o combinaţie inedită de muzică electronică şi muzică clasică, un amestec tot mai popular în mediul

producătorilor. Au apelat la tânărul muzician german **Sven Helbig** pentru orchestraţii şi au înregistrat cu orchestra **Wroclaw Score Orchestra** din Polonia, condusă de **Dominic Wheeler**.

Roxette. După 25 de ani de carieră cu peste 70 de milioane de albume vândute, una dintre cele mai iubite trupe din lume intră din nou în atenţia publicului, la 10 ani după cel mai recent album, intitulat Room Service. Roxette revine cu discul **Charm School**, un album ce prezintă 12 piese într-un stil descris ca fiind "stilul **Roxette** îmbunătăţit". Şansele ca trupa să mai lanseze vreodată un album păreau infime atunci când **Marie Fredriksson** a fost diagnosticată în anul 2002 cu tumoare cerebrală. Însă Marie a reuşit să învingă boala, iar în anul 2009 aceştia au început lucrul pentru noul disc. Primul single este intitulat "**She's Got Nothing On (But The Radio)**" şi deja poate fi auzit pe canalele FM din toată lumea.

Radiohead. Au lansat cel de-al optulea album de studio – The King Of Limbs. Formaţia a reuşit să ţină secret până acum atât titlul noului album, artworkul cât şi data de lansare a discului, lucru aproape imposibil dată fiind era digitala in care traim. Noul album are două formate, atât digital cât şi un format mai puţin obişnuit, de ziar ! Acest ultim format cuprinde două discuri de vinil, un compact disc şi multe pagini mari ca de ziar cu un artwork deosebit. Albumul în format digital este disponibil pentru download începând cu 19 februarie, iar formatul fizic va fi disponibil începând cu 9 mai.

What If… este al şaptelea album de studio al trupei de hard rock **Mr. Big**. Discul a fost lansat în luna ianuarie şi este primul album al trupei după reuniunea lor din 2009 şi primul album în 10 ani, după cel din 2001 – Actual Size. What If… a fost înregistrat în perioada septembrie- octombrie într-un studio din Los Angeles şi a fost produs de Kevin Shirleu (Iron Maiden, Aerosmith, Rush) şi va fi promovat printr-un turneu mondial. Primul single oficial lansat se numeşte Undertow şi va beneficia de un clip, care va fi prezent în ediţia cu DVD a albumului.

Mihai ANTON

Flash

Mihai ANTON

2011 este un an important pentru trupa **Hi-Q** pentru că marchează 15 ani de la debut. În acest an aniversar, trupa pregăteşte un album cu melodii noi şi preluări ale unor hituri mai vechi, album de pe care s-au lansat deja single-urile ***Încă o dată*** şi ***Amanta** (feat. Gică Petrescu)*. O altă surpriză oferită fanilor este reluarea turneului național pornit în toamnă, o dată cu revenirea Danei Nălbaru. Conceptul concertelor este acela de muzică live, trei ore de concert împărțite în două serii: prima serie acustică/ romantică, a doua serie muzică de party. Pentru acest turneu Mihai, Dana şi Florin au ales o imagine inspirată din noul single cu aer interbelic.

Grupul format din simpaticii **Dan Denes** şi **Tudor Ionescu** a schimbat de curând ritmurile în cluburile din țara cu noul hit, *GoodBye*. Videoclipul a depăşit bariera de 3,5 milioane de vizualizări pe Youtube. Refrenele poveştilor pozitive, având mereu ca personaj central o femeie frumoasă, dar cu aer misterios, „Mandala" şi „Raisa" sunt fredonate de mii de tineri din toată lumea. **Fly Project** se află într-un turneu internațional: Azerbaidjan, Rusia, Israel, Germania.

Spectacolele **Andei Adam** au devenit de-a lungul timpului producții muzicale impresionante, iar piesele ei ocupă poziții de top de la Moscova până la Paris. Foarte apreciată peste Ocean, Anda a fost invitată să cânte într-unul din cluburile care dictează sound-ul la nivel internațional, Terminal 5, un spațiu de concerte - concept cu 5 săli de spectacole, ce găzduieşte în fiecare noapte peste 3.000 de spectatori. La super spectacolul de la New York, cântăreața va fi însoțită de dansatori de culoare ce au încins spiritele la show-uri Katy Perry, Chris Brown sau Keri Hilson. Anda se află în tratative pentru un turneu prin capitalele muzicii de club, Florida şi Miami.

După succesul pe care l-a înregistrat cu piesa "Madam", **Sasha Lopez** alături de Cat Music lansează videoclipul piesei "All My People", cel de-al doilea single al artistului. Chiar dacă vara este încă departe, noul clip Sasha Lopez ne invită la o călătorie pe plaja însoritului Cipru, alături de Andreea D, Broono – noii vocali ai proiectului şi frumoasa Lia Sinchevici, surprinsă într-o ipostază, pe cât de romantică, pe atât de sexy. Videoclipul este regizat de către Alex Ceauşu.

Formația **Publika** este într-o continuă ascensiune: după un album de succes, a venit reeditarea acestuia într-o formulă Deluxe, după 4 turnee de promovare şi 200 de concerte. A fost apoi aleasă de legendara formație U2 pentru a cânta la o petrecere privată, într-un castel din Irlanda, iar acum a venit vestea că una dintre melodiile lor este difuzată în Țara Galilor. Este vorba de piesa *Angel* de pe albumul *Unde eşti*, lansat în 2009 de Publika. Acesta a intrat în playlistul Rhondda Radio, ce are acoperire fm în Țara Galilor.

Formația Compact anunță că are o pagină oficială pe Facebook: http: //www. facebook.com/ pages/Trupa-Compact/ 182133348490719. Aici veți putea găsi cele mai noi informații privind activitatea lor.

Daniel Lazăr a înregistrat piesa lui Sting – „Shape of my heart", un cover pe care foarte mulți dar mai ales... foarte multe dintre voi... îl doreați şi în varianta de studio în interpretarea lui Daniel. Premiera a avut loc pe blogul Industria-Muzicala.Ro de unde puteți downloda acest single în varianta mp3.

Palatul Național al Copiilor, Cercul de Muzică Uşoară Armonia şi Asociația „Associated Artists" inițiază un şir de spectacole în cadrul unui proiect mai amplu cu ideea „Rezistența prin artă şi cultură", şi care are ca motto „Şi nouă ne pasă"! Spectacolele vor avea ca invitați oameni de artă şi cultură, personalități ale vieții culturale de la noi, intelectuali de marcă, reprezentanți ai mass-media, directori de instituții, reprezentanți ai inspectoratelor şcolare, ai ministerelor sau ambasadelor. Coordonator proiect: prof. Ana Tănăsescu.

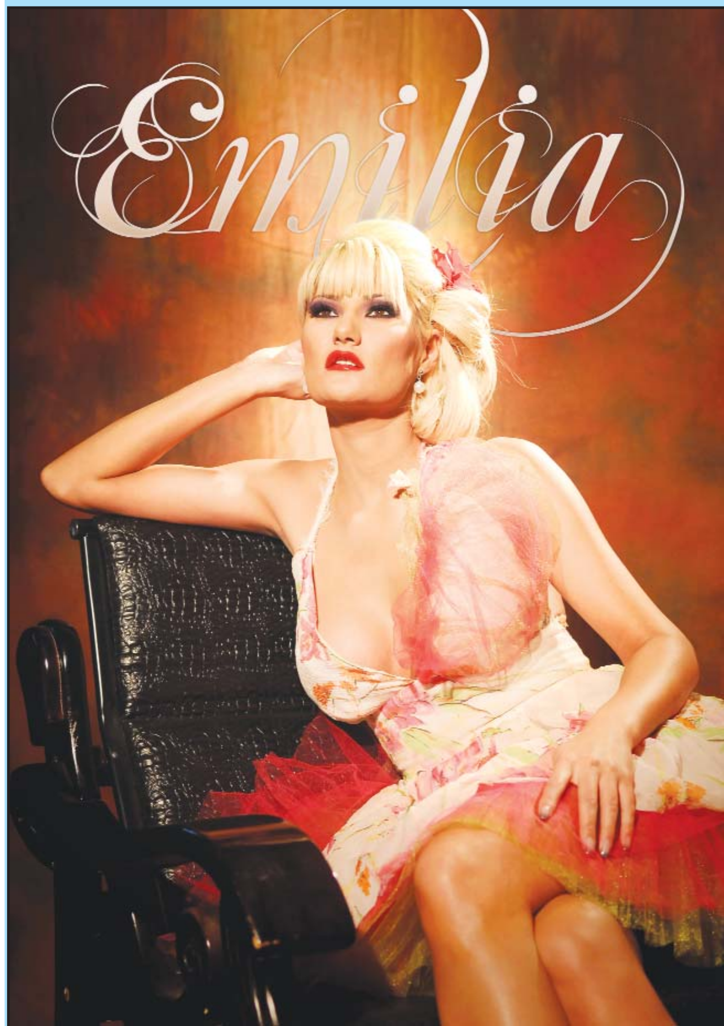
Raluka, cunoscută pentru colaborările sale „September", „I Like the Trumpet" şi „Love You", cântăreața de o vitalitate şi exuberantă impresionante, a lansat de curând primul său single din cariera solo, OUT OF YOUR BUSINESS. Single-ul său de debut este produs de către celebrul duo format din Connect-R şi Chris Mayer şi aduce o evoluție spre muzica internațională de club, un beat fresh şi modern de care muzica românească avea cu siguranță nevoie.

La ediția a XI-a a prestigiosului Nomme Jazz Contest de la Tallin-Estonia rezervat tinerilor interpreți (18-19 martie), reprezentanții noştri **Al Baroc** (student anul I la Universitatea Națională de Muzică Bucureşti) în secțiunea vocală a obținut „Premiul special", iar **Laurențiu Moise** (din Big Band-ul Radio) în secțiunea instrumentală-trompetă, locul II. Este cel mai bun rezultat obținut până acum de tânăra noastră şcoală de jazz la concursurile din zona respectivă. Din juriu a făcut parte şi muzicologul Alexandru Şipa.

Emilia, pe val

Ioan SĂTMĂREANU

În ultimul an, o solistă cu calități vocale de excepție ne-a reținut atenția şi, aşa cum vom vedea, deloc întâmplător – este vorba de Emilia. La numai 27 de ani, este o artistă cu adevărat completă, având în spate o experiență internațională absolut remarcabilă, cântând nu mai puțin de şapte ani pe cele mai faimoase vase de croazieră din lume, ca solistă a unei formații de 10 persoane, între care nr. 1 în materie de lux şi... preț Queen Mary II, precum şi pe „regele" vaselor de croazieră germane, MS Deutschland. A cântat în apele teritoriale ale peste 120 de țări, 93 din acestea fiind vizitate (observați că a ținut o statistică riguroasă!). Acesta este, de altfel, motivul pentru care pentru iubitorii muzicii pop au descoperit-o cu încântare abia acum, pentru că după ce a înconjurat de mai multe ori globul cu vocea sa senzațională Emilia s-a decis să-şi contureze o meritată carieră şi acasă. Fermecătoare, dezinvoltă, posedând ştiința de a emoționa publicul, Emilia îşi pune în valoare în concerte vasta experiență, paleta sa interpretativă acoperind practic toate stilurile şi genurile, având în impresionantul ei repertoriu peste 250 de cântece!

Emilia are o solidă pregătire muzicală, absolvind Şcoala populară de artă şi crescând în familie cu pasiunea pentru muzică. Astfel, tatăl său, Mugurel Musala, a fost chitarist şi solist al cunoscutei formații pop-rock Sideral, iar mama sa a fost regretata interpretă de muzică populară Dorina Brezeanu. După cum se vede, chiar prin aceştia Emilia s-a apropiat de genuri muzicale de mare varietate, ea cântând cu aceeaşi lejeritate pop, jazz, cabaret din anii '20. Artiştii preferați şi care au influențat-o (cântă multe din hit-urile lor) sunt formația ABBA, Tina Turner şi Nathalie Cole. Pentru a vă convinge cât este de apreciată, de la revenirea în țară a susținut peste 200 de recitaluri la diverse evenimente şi a fost invitată în toate emisiunile importante ale posturilor TV. A cules aplauze pe scena festivalurilor de la Mamaia (edițiile 1999 şi 2000), de la Amara şi a impresionat chiar şi la festivalul național al romanței, „Crizantema de aur" de la Târgovişte! După ce a colaborat doi ani cu Tavi Colen, Emilia este în prezent vedetă feminină la Adi Cristescu Band, vocea sa completându-se de minune cu aceea a cunoscutului Adi „Korekt" Cristescu, unul dintre cei mai promițători compozitori ai tinerei generații. De altfel, la ultima ediție a festivalului de la Mamaia Emilia şi Adi Cristescu Band au câştigat premiul Societății Române de Radiodifuziune.

Emilia este cu siguranță una din certitudinile muzicii pop româneşti actuale!

Emilia, Adi Cristescu

Concerte

Dorin MANEA

Scorpions. Formația Scorpions va susține un concert la Bucureşti, în data de 9 iunie, concert ce face parte din turneul mondial "*Get Your Sting And Blackout World Tour*". Acesta va fi ultimul turneu al nemților, de retragere. Turneul este unul gigant, care va dura în total 3 ani şi va trece prin 5 continente. Pentru români aceasta este ultima şansă de a-i vedea pe cei ce au făcut ca melodii precum *Wind Of Change* sau *Still Loving You* să devină legende ale muzicii mondiale. La numai câteva ore de la punerea în vânzare a biletelor promoționale pentru concertul de retragere acestea sunt deja epuizate.

Al Di Meola. Unul dintre monştrii sacri ai jazz-ului, va concerta la Bucureşti pe 21 aprilie, la Sala Palatului, alături de grupul său – New World Sinfonia - Fausto Beccalossi (acordeon), Peo Afonsi (chitară acustică), Peter Kaszas şi Gumbi Ortiz (percuție),i Victor Miranda (bass). Fiul unor emigranți din Nepal şi Italia, Al Di Meola s-a născut în New Jersey. In 1971 s-a înscris la faimosul colegiu de muzică Berklee din Boston, iar din 1974 s-a alăturat trupei lui Chick Corea, „Return to Forever", alături de care a cântat până în 1976. Primul său album solo **Midnight Sun** a văzut lumina zilei în 1976 şi a intrat în atenția criticilor datorită complexității tehnicii sale interpretative. Revista Guitar Player Magazine l-a clasat de patru ori pe primul loc în topul celor mai buni chitarişti de jazz ai tuturor timpurilor.

Shakira. După concertul susținut în 2006 la Timişoara, în fața a peste 20.000 de spectatori, anul acesta Shakira concertează din nou în România. Palmaresul artistei include şi o colecție impresionantă de premii ce reuneşte nu mai puțin de 142 de trofee şi distincții - 6 trofee MTV, 4 World Music Awards ş.a. După succesul răsunător al piesei „*Whenever, Wherever*" lansată în 2001, **Shakira** a stabilit record după record, „*Underneath Your Clothes*", „*Que Me Quedes Tu*", „*The One*", „*Las de la Intuicion*", „*She Wolf*", „*La Tortura*" cu **Alejandro Sanz** sau „*Beautiful Liar*" alturi de **Beyonce** fiind doar câteva dintre hit-urile *number one* ale divei latino.

Shakira

I Blame Coco….formația fiicei lui **Sting** a concertat pentru prima dată la Bucureşti în The Ark Underground, în cadrul unui eveniment susținut de **Emagic**.

I Blame Coco

Fiica celebrului **Sting** şi a actriței Trudy Styler, **Eliot Paulina Sumner** este vocea inconfundabilă din spatele proiectului **I Blame Coco**. **Paulina**, poreclită **"Coco"**, a crescut în Anglia, descoperindu-şi veleitățile artistice încă din copilărie. Muzica pare să nu fie însă unica ei pasiune, **Coco** reuşind să îmbine cu succes concertele si sesiunile de studio cu cariera de model şi scurte aparişii în producții cinematografice.

Gotan Project. Pentru a patra oară la Bucureşti trupa de electro-tango Gotan Project în concert la Sala Palatului: Gotan Project înseamnă Philippe Cohen Solal, Eduardo Makaroff şi Christoph H. Muller. Fanii au avut ocazia să asculte în concert piese de pe cel mai nou album al trupei – Tango 3.0. Albumul a avut parte de colaborări extraordinare, printre invitați numărându-se Dr. John şi autorul argentinian Jules Cortazar, care citeşte un fragment din romanul său Rayuela pe trackul cu acelaşi nume.

The Manhattan Transfer Multiplă laureată a premiilor Grammy şi totodată una dintre cele mai longevive prezente pe scena jazz-ului internațional, The Manhattan Transfer se va afla toamna aceasta pentru prima dată în România, pentru un concert de fusion vocal jazz autentic. Organizat de Emagic, spectacolul va avea loc pe data de 11 noiembrie, la Sala Palatului din Bucureşti. Dintre cei 4 care au pus bazele grupului The Manhattan Transfer la începutul anilor `70, în New York, Tim Houser este singurul membru prezent şi astazi în componența trupei. In 1978 a avut loc ultima schimbare în componența trupei, Tim Houser continuând alături de Janis Siegel, Cheryl Bentyne şi Alan Paul. Peste 25 de albume şi nu mai puțin de 12 premii Grammy sunt doar două dintre reperele unei cariere impresionante pe care The Manhattan Transfer a construit-o în aproape patru decenii de muzică.

Gabriel Dorobanțu: „Povestea nu s-a terminat”

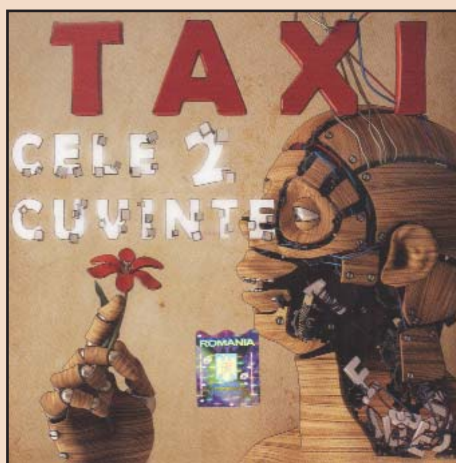
Casa Ovo Music, condusă de Ovidiu Komornyik, este probabil cea mai harnică în editarea

discurilor de muzică uşoară românească. Din păcate, nu ştim cine se ocupă de lansările artiştilor, fiindcă nici măcar presa de specialitate nu este invitată niciodată, nemaivorbind că ni s-ar părea firesc să primim la redacție, pentru recenzare, noile apariții, aşa cum procedează alții. Noroc cu Gabriel Dorobanțu, care la festivitatea premiilor „A. M.” ne-a oferit cel mai recent album al său, în care am regăsit neştirbite căldura glasului, sensibilitatea, arta de a transmite direct spre sufletul ascultătorului mesajul cântecelor de dragoste. De altfel, câteva dintre cele mai cunoscute şlagăre ale sale (dar de ce nu şi ”Gara mică”?) sunt reunite într-un potpuriu „Remember anii ’80”: „Vreau s-alerg după nori”, „S-aducem dragostea-napoi” (D. Lupu), „Te rog zâmbeşte, fată frumoasă” (J. Kerestely), „Tu eşti speranța mea” (V. Gavrilă). Promotor asiduu al creației originale, Dorobanțu a inclus între cele 12 titluri şi alte piese aparținând compozitorilor contemporani: „Nu ştiu cine eşti” (alt şlagăr 100%), „O singură iubire”, „Alerg pe urma ta” (toate de D. Lupu), „Mâine voi pleca” (V. Gavrilă), „Străino” (Marian Stârcea, autor de la Chişinău). În rest, reuşite versiuni ale unor piese din spațiul slav, cunoscut şi admirat de artist. Imprimări, mixaj – studioul Ovo Music, inginer de sunet Emanuel Gheorghe; masterizare – Romulus Rus, studio Alesis (al cunoscutei formații din Câmpina), backing vocal – Aida Borovină, iar fotografiile (grafică şi editare impecabile) semnate, surpriză, de cunoscutul actor al Teatrului de revistă „C. Tănase”, Nae Alexandru!

Taxi: „Cele 2 cuvinte”

Este un album de autor, toate cele 11 piese având muzica şi versurile semnate Dan Teodorescu. Remarcăm grafica de excepție (Daniel Rădulescu), precum şi titluri

cum ar fi „Cădere liberă”, „Matematică imposibilă”, „Probleme de memorie” (mix Mihai Ogăşanu), „Adrenalina”, „E criză”, „Citez din Tupac”. Cum colaboratorii muzicali au fost pomeniți în articolul precedent, notăm aici numele câtorva dintre cei cărora li se datorează geneza şi apariția albumului: Marius Tucă, Mihaela Rădulescu, Teo Trandafir, Dan Popi, Răzvan şi Dani, ş. a., nemaivorbind de cele 26 de persoane publice care au acceptat să apară în video-clip.

Vunk: „Ca pe vremuri”

Laureați în acest an cu premiul pentru rock al revistei noastre, membrii formației Vunk ne propun un nou album (casa MediaPro Music) impregnat de umorul şi ironia fină ce au făcut celebră formația, fără a ocoli secvențele sensibile, nostalgice.

Însuşi titlul albumului, „Ca pe vremuri”, îi retrimite pe membrii grupului din nou în băncile şcolii, aşa cum îi înfățişează coperta. După ascultarea CD-ului veți rămâne în memorie cu refrenele cântecelor „Astăzi nu te mai iubesc”, „Lacrimi de coniac”, „La orice oră”, „Prima noapte din ultima zi” (cu Lora), „Înconjurul lumii”, ca să nu mai vorbim de hit-urile „Vreau o țară ca afară” şi „Dau alarma”. Toate melodiile au muzica şi versurile semnate de Cornel Ilie, înafară de „Artificii pe tavan”, unde la muzică apare co-autor Gabi Maga.

Angela Rusu: „Păcat, omule, păcat...”

Frumoasa, focoasa interpretă Angela Rusu, originară din Gherla, județul Cluj, a devenit în cei 10 ani de carieră fructuoasă nu numai o vedetă a cântecului popular, ci şi a celui de petrecere.

Cea mai bună dovadă este albumul

de față, semnat (muzică şi text) Nek şi Marius de la Focşani. Nu poți rămâne insensibil la melodii cum ar fi „Fetița lui mama”, „De-ar putea inima spune”, „L-am visat pe Dumnezeu”, „Omule, nu mai gândi”. Celor 10 titluri li se adaugă ca bonus alte 6, aşa încât admiratorii Angelei Rusu sunt satisfăcuți. Orchestrație şi mixaj – www.nekmusic.ro, instrumente - Florin Necşoiu, fiind vorba de Alex Malschi (compozitor, orchestrator), Godici (sax), Fery de la Cluj (sax), Jimy „El Lako” (vioară), prof. Ioan Berci (taragot). Cu certitudine, un nou album sortit succesului de public al casei Big Man.

Nico: „Love Mail”

Albumul apare la Cat Music, partener media Radio România, şi conține 10 cântece plus două bonus tracks. Compozitori sunt Laurențiu Matei (soțul solistei), texte (în română şi engleză) - Loredana Mândrescu, Alexandra Minculescu - la 11 şi Laurențiu Duță

- una. De remarcat aportul formației Chorus Live Band - L. Matei (gtr.), Doru Tătaru (keyboards), Bogdan Păunescu (gtr.), Andrei Frâncu (bass), Eduart Cojocaru (drms). Un disc bine lucrat, o solistă de primă mână, experimentată, abordând cu uşurință stiluri diverse.

Grup ‘74

După cum arată şi titulatura, formația are chiar 37 de ani de la înființare, deşi în ultimul timp a activat sporadic, mai ales datorită inițiativelor fondatorului Sandu Albiter, cunoscut animator cultural.

Prin efort personal a realizat acest disc, editat de Electrecord, care reuneşte nu mai puțin de 18 cântece din diverse perioade, culese de pe cele 4 albume lansate de grup. Cântece care fac față cu brio trecerii timpului, mărturie a valorii numeroşilor muzicieni care au trecut prin formație şi a valorii filonului pop-rock românesc. Eleganta prezentare, incluzând un booklet cu texte, completează fericit o apariție discografică de colecție.

Maria Cârneci: „Dragoste, eşti păcătoasă”

Acest album editat de casa Big Man ne oferă o mare surpriză (pentru că sunt cunoscute înzestrările muzicale ale protagonistei), dându-ne ocazia să-l descoperim pe Adrian Enache în postura de temperamental solist de muzică populară! El îi dă replica

interpretei în piesele „Haida, haida, trece şi-asta”, „Ce ți-e cu femeile”, „Țiganca mea vinde cercei”. Acompaniază orchestra „Doina Gorjului”, dirijor Aurel Blondea, cu invitații George Udilă – clarinet, Paul Stângă – acordeon, Cezar Cazanoi – flaut, înregistrările de orchestră efectuându-se în studioul Onix Recording, sunet – Marin Pițigoi. Mixajele şi suprapunerea vocilor sunt semnate de Andrei Kerestely, la Midi Sound Studio

Leo Iorga & Pacifica: „După ani şi ani…”

Prea puțin cunoscut din păcate de adolescenții de azi, Leo este una din „vocile” inconfundabile ale rockului nostru, iar acest disc de tip „Best of” (apărut la Cat Music) ne oferă câteva din înregistrările sale cu formațiile din care a făcut parte: Cargo, Compact (perioada Adrian Ordean), Schimbul 3, iar în ultimii ani - Pacifica (formație de prim

rang, şi ea prea puțin cunoscută, din care fac parte Vlady Knejevici - claviaturi, Teo Boar - chitară, Marian Lacko Mihăilescu - bass, Cristi Iorga - percuție). Discul, finisat cu ceva timp în urmă, a fost lansat după ce protagonistul a reuşit să treacă cu bine de o grea operație. Sonorități melodioase şi energice, oferite impecabil, o mostră de pop-rock exemplar: mulți fredonează cu încântare „Trenul pierdut” sau „Toamnă în sufletul meu” fără să ştie că vocea acestor hituri este cea a lui Leo Iorga.

Pagini de
Florin-Silviu URSULESCU

Se întorc cocorii?

Doru IONESCU

Anul trecut am revenit (cu motivaţia reunirii lor la Bucureşti, pentru un concert şi un album de studio) asupra veteranilor de la „Experimental Q”, iată că şi în acest articol am fericita ocazie să trec în revistă nume apuse şi, din nou, răsărite!

I-am filmat la Club A, în concert (nu primul, ei redebutând deja cu o formulă nouă în toamna trecută) pe „**M e t r o c k**”, emisiune difuzată în martie sub egida „Remix”, cu o bună audienţă (rock metalic la TVR Cultural!). Grupul cu acest nume a încercat să facă concurenţă „Metropol”-ului orădean, făcând ceva valuri în anii ’80, lăsând în urmă şi un album discografic – „Castele de nisip”. Egida a dispărut, dar a fost restructurată într-o componenţă bucureşteană, în primii ani ’90, de chitaristul vocal Cristi Ioniţă zis „Zăpadă”, lansând şi un disc pe coordonate rock cât se poate de metalice - „A Kind of Hell”. Criza din showbiz a afectat ani buni continuitatea trupei, oprind încă un disc în bloc-starturi. Dar în 2010 Cristi a renăscut formaţia cu vechiu-i chitarist George Pătrănoiu. Restul e nu prea sex, drugs nicicum, însă rock & roll cât cuprinde!

Se pregătesc pe ultima sută de metri (având deja gata presat un CD best of care sună foarte bine) „**Grup ’74**” – trupa din Braşov condusă de Sandu Albiter. Cu multe realizări la activ, inclusiv turnee în străinătate, dar şi cu multe schimbări de personal (statutul de trupă studenţească), grupul a urcat până pe locul al III-lea la Festivalul „Club A 1981”, cu Adi Ordean. Un prim disc LP („Răsărit”) n-a putut apărea decât în 1990. Criza muzicii noastre din primii ani ’90 îi retrimite în Germania, dar revin în 1994 cu un nou disc „Călugărul tibetan”. Trupa se focalizează stilistic ca ABC („Albiter Blues Company”) şi cântă până în 2005 (aşadar o carieră de peste 30 de ani), revenind cu actualul CD la Electrecord (cu extrase de pe precedentele opus-uri, dar şi cinci piese inedite). În 18 aprilie ei vor fi filmat pentru emisiunea „Timpul Chitarelor” de pe TVR 2, în formula: Sandu Albiter – chitară şi voce, Mircea Crişan - voce, Nae Matei şi Adi Văluşescu - clape, Leo Ioan - chitară, Gabi Isac – bas şi George Irimescu – tobe.

Arhitecti si muzicieni la Club A (1984)

Nu în ultimul rând, „**Basorelief**”, grupul nr. 1 al Arhitecturii, din care astăzi doar basistul Mugurel Vrabete mai ţine steagul sus pe scene, cu „Holograf”. În ’77 - ’78, trupa îşi definitiva componenţa şi apartenenţa la Arhitectură, pentru care câştiga la festivalul „Club A” din 1979 premiul II, cu un jazz-rock la limita progresivului în mare vogă (dacă n-aţi uitat de festivalul de jazz de la Sibiu care eclipsa orice alt eveniment muzical). Peste doi ani, la ultimul festival cu acelaşi (re)nume, piesa „Crocodilul” (şi soloul lui Vrabete) a făcut furori, pe lângă marele premiu câştigând premii de compoziţie şi de instrumentist. După o ultimă înfăţişare în 1999 (la „Club A - 30 de ani”, o formulă refăcută doar pentru acea ocazie), în toamna lui 2010 o întrebare nevinovată a impresarului Aurel Mitran către Mugurel a dat idei. Prin noiembrie, au început repetiţiile (într-o formulă cu trei fondatori – Vrabete, Edi Bălaşa şi Relu Biţulescu - tobe, plus Dan „Polymoog” Ştesco – clape), reluate după Sărbători, care vor culmina în 20 aprilie, data unui concert la Club A (acasă cum ar veni) pe care abia aştept să-l filmăm integral, din nou pentru „Remix”.

2011 ar putea fi rodnic deopotrivă pentru „Sideral (Modal Quartet)”, F.F.N. (dacă i-ar aduce cineva din Canada), „Metropol” (care n-au mai cântat din 2008), „Mondial”, „Catena” (într-o variantă germană de up-gradat cu Păuniţa Ionescu şi Lidia Creangă), din nou „Experimental Q”... dar cine să-i ajute? (Foto: Mirel Leventer)

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE UCMR CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

A C T U A L I T A T E A M U Z I C A L Ă

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Nicolae BRÂNDUŞ, Viorel COSMA, Norela Liviana COSTEA, Cleopatra DAVID, Marcel FRANDEŞ, Oana GEORGESCU, Liliana IACOBESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Doina MOGA, Diana MURĂŞAN, Octavian NEMESCU, Ecaterina STAN, Ioana TĂTARAN, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediţia electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x